Илияна Кръстева

ДИСКОРДИЯ И КОНКОРДИЯ

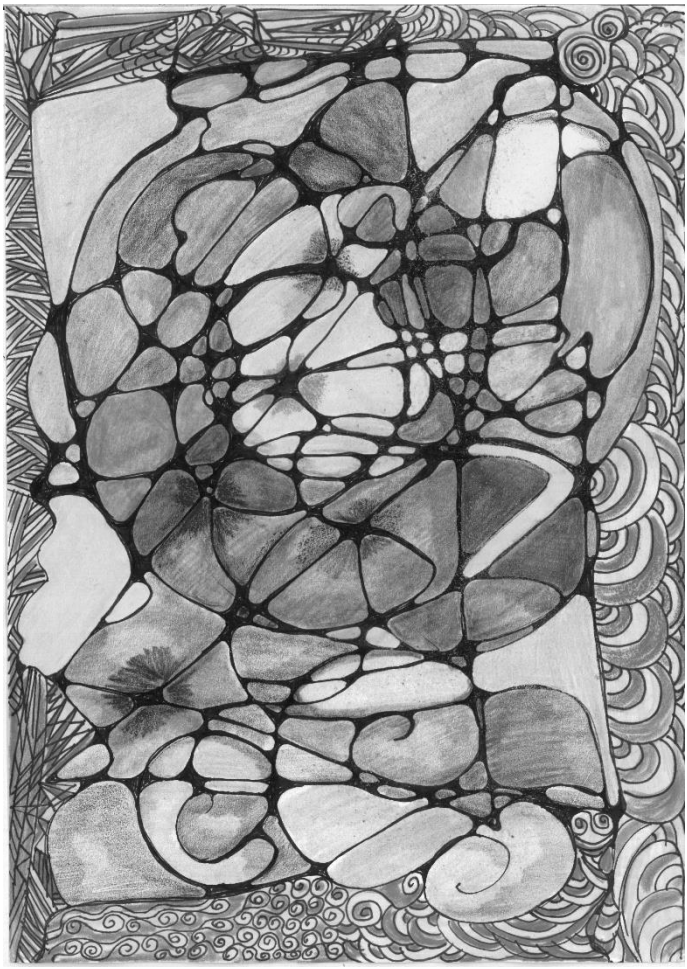
Издателство
gabriell-e-lit
София, 2025

Всички права запазени. Нито една част от тази книга не може да бъде размножавана или предавана по какъвто и да било начин без изричното съгласие на автора или на издателство gabriell-e-lit.

© Илияна Кръстева, автор, 2025
© Габриела Цанева, Илияна Кръстева, корица, 2025
© Издателство gabriell-e-lit, 2025
ISBN 978-619-7705-71-3 - e-book, pdf

Илияна Кръстева

ДИСКОРДИЯ И КОНКОРДИЯ

Посвещавам тази книга на Александрина, която ме окуражи да я завърша в труден момент от моя живот, когато приятелите се превърнаха във врагове и злобата, жестокостта, и коварството им достигна предела си.

С благодарност на д-р Габриела Цанева за доверието и съдействието.

Илияна Кръстева

АЗБУКА НА ЛЮБОВТА

И така, остават тези трите: вяра, надежда и любов; но най-голяма от тях е любовта.

Послание на апостол Павел до Коринтяни

Алелуя! Всевиждащо око. Купол стар, иконостас. Лъч се спуска,
звън отеква в каменни колони. Нар и жълти хризантеми - дар
пред Седемстрелната икона. Боже, опази и сохрани. Амин!
Свещ угасна и дъхът ми секна. Кандилото на пода вятърът разби.

Бисерна водата в аязмото прелива и блещукат
благодарните монети на надеждата на дъното.
Сребърни ръце поднасят изцеление. Целувам ги.
Опростена и обичана греховете си събувам. Боса съм.

Вярвам! Но вълчица в мен вие от страх, непонятна ще бъда
за другите. Мога сама да се справя. Просто, не намирам думите.
Стъпвам в пеперудени крила, после коленича. Те ре ри ре ри рем,
Те ре ри ре ри рем - сърцето ми пее песента на Богородица.

Гроздове с лозници вплетени са в дверите. Светлина в ресниците.
Мирисът на бял тамян. Кръжат птиците в лампадите и полилеите.
Червено кадифе и филигран. Разпятие. Певците извисяват глас
по невмите. В спиралата на стълбите, амвонът чака своя проповедник.

Десница. Расо. Благослов. И леко на душата се отдава
да прелети под арката възбог, и на кръжилката да кацне.
А долу, в краката на Господ, две майчици се молят, децата си играят.
И все е ден, и няма нощ. Трептят от хорската любов свещиците и плачат.

Енигма. Кръстокуполни кубета. Кръст огрян. Гълъби превзели са розетите.
Проскърцващите порти тежко се отварят. Народът пъпли, свежда поглед,
прекръства се и влиза сред горящите елеи по мраморни пътеки. Мека тишина.
Иска ти се да се сгушиш в крило на ангел там, където Девата люлее Младенеца.

Животворящ, прегръщан, носен, обсипван с камъни, пропит от кръв е Кръстът
на Голгота. Вещае Възкресение без смърт и време без предел по Божията воля .
Неспирно влачи се потокът богомолци, чакащи докосване.Частицата лечител
мощен, способна е на чудеса - за обезверените, които безпощадно са дамгосани.

Замислих се за светците от стенописите, за пророците и редовете от иконостаса, за хората живели преди векове, за стоицизма, за мъдростта и кротостта, с която всички мъки са понасяли. Източени нагоре, облечени в пурпур и позлата, в лицата изписана е светлина и строгост, невинност навяваща тъга, търпение и вяра.

Източникът животворящ, окъпал е икона в аязмото. С вода Свети Йоан ни изцерява. Кръстителят нагазил в река Йордан, Спасителя ни благославя. Вселил се в секвоя живяла векове отсечена на две, той бди, в ръце с Евангелие пред храма.Чешма, като във Витезда със чучури и кръст голям, по пътя от кипариси водата си предлага.

Йехова, Емануел, Агнецът, Троицата Свята: Бог, Син, Светия дух са слезли на земята. Триединство чело осенява. Ума и разума се просветлява, после осеняваме сърцето, за радостта и болката ни отговорно. Допрем ли дясно рамо, прехвърляме на ляво- ще си възвърнем силите телесни. Ръце за труд ще се приготвят. Благата ще добием лесно.

Короната от тръни, венецът на живота, смъртта надмогна с кръвта пролята на Голгота. Тръните се впиват по-дълбоко и по-дълбоко. Вените пулсират. Устата се пропукват и гъба с оцет поднасят и. Потта е кърваво- червена. Главата клюмва, като на птица покосена в полет. Небето се раздира и в тътен земетръсен люшва се земята.

Любовта е дълготърпелива, милостива, не завижда. Любовта не се превъзнася, не се гордее, не безобразничи, не търси своето, не се раздразнява, не държи сметка за зло, не се радва на неправдата, а се радва заедно с истината и прощава. Всичко премълчава, на всичко хваща вяра, на всичко се надява, всичко търпи. Любовта никога не отпада.

Молитвата написах със сърцето. Но Бог е провидял една, за да я казва всеки. Над мен кръжаха ангели и бършеха сълзите ми. До мен седеше кротко дядо Добри с протегната ръка душеспасително. Шептяха укротени, напуснали света на сенките душите на умрелите. Във всеоръжие блестяха архангелите с войнствата. Отвори се небето.

Неведоми са пътищата Господни. С кого и как, защо ще ни сведе съдбата е замисъл, а не въпрос. Гордостта ни пречи да осмислим, че не можем да подложим на съмнение Божието проявление. В кораба пътуваме с попътен вятър, но нещо ни тревожи. Сеем бури, жънем ветрове. Кормчията ни води към спокойни брегове.

Опрости греховете наши, Господи! Очи издигнали, в сумрака на надеждата се молим. И не въведи нас в изкушение. Човеци сме, с недостойнствата и слабостите си се борим. Но бидейки човеколюбив, ти безответно ни обичаш. Душата чувства, а ума разбира. Вървим, следите ни се губят, а значи носил си ни на ръце за да повярваме отново в теб.

Присъних се в одежди бели като лебеди. Косите, ветропоказатели се надпреварваха с безвремието. На облаче седях си хрисимо, полюшвах благи намерения. Обичайки безумно другите да бъда себе си копнеех. Привързах с въже товара - споменик с трагичните последствия. Запях с ангелите. Запазих място в сърцето на Твореца.

Разумна никога не бях. По камъните в реката на живота се подхлъзвах. Падах. Изправях се и раните с усмивка ги превързвах. Не съм златотърсач, но ще промивам пясъци за да открия Слънцето. Не съм родена от кожата ми някой да направи тъпан. На никого не преча и нямам правила. Сложно е да вярваш. Бог ми е свидетел!

Ссъс сомнабулите протягам две ръце. По покривите нощем се разхождам. В мен едно пораснало дете открива шарени дъги и бърза да ги подари на хората. Добродетелите си изписвам в тетрадка или в обява за загубено домашно куче. Нямам време достолепно да се награждавам. От добрина към добрина вървя, доброто по вятъра аз разпилявам.

Така и не успях да се презапася. Храна за път, вода и раница. Дошли сме голи в света, а другото ми казаха, че е от дявола. На бой и глад не свикнах да търпя и ритвах си менчето. Залъгвах се - по мед и масло всичко ще тече, ще договоря с Бога битието. Разпъваха ме в четирите посоки на света, ридах на кръста. Прославих се с търпение.

Увлечени да се доказваме, затворени в кръга не забелязахме, че губи се спиралата на времето и никаква следа освен харман, на който нищо не расте на други ще оставим. Пропускаме да се вестим в църква, свещица скромна да запалим. Невъзвращенци, от душата се отказахме. Вървяхме, но не продължавахме.

Фанфари знаменуват победата над злото. Ще се прегръщат и ще си хортуват хората. Самозапалена искра ще освети лицата. Камбаните сами ще зазвънят. Камъкът на гроб Господен печата ще разбие и ще се отмести. Ще бъде ден! Велик светлик на любовта! Няма власт, отнемаща неотнимаемото. Неугасимо вечен е горящият къпинов храст.

Херувими, серафими, всички чинове небесни бдят над крехкото ни съществуване. Пътища откриват неслучайни. Знаците поставят, бъдещето ни разместват. Сънища изпращат да предупредят за битките и раните от злите сили. Преподават. Никога не ни предават, а ни прегръщат нежно, вместо някой, който сме обичали безбрежно.

Центробежни сме. Привличаме. Не оставаме незабелязани. Обичани, обичащи. Свръхчовеците на Ницше в „Тъй рече Заратустра“. Несъмнено правилни, когато опростени сме и неизбежно грешни, когато ненаучени сме да прощаваме. През времето строим мостове за вярата, надеждата и любовта и преминаваме.

Чистите помисли ни съпътстват до Едем. От чешмите мед и масло капе. Опашки на пауни в златно, синьо и зелено с всевиждащи очи ни наблюдават през игличките на кедрите. Под седемцветните дъги от добродетели, стъпкани в на калта са седемте ни смъртни гряха. Ангели със златни арфи свирят радостно - тържествено. Призовани сме.

Шир, шире небес си Богородице! О Всеблаженная! Държиш в ръце покрова си и защитаваш ни. Подкрепяш и ни предстояваш пред Господа с умилението си. Ти, най-достойна сред достойните, майка и закрилница на бедните и слабите. Всеоросенное руно, единствена Девица родила нам Спасителя. Преблагословенная!

Ще се завърнем в тихото пристанище. Ще пуснем котва в дълбокото. Ще се простим със тези, дето не умеят да привързват мачтите, да дават вахти, в безкрайното море до болка да се взират, премръзнали да се прибират по каютите сред ледените палуби. Когато улиците станат тесни, ще си намерим кръчма за да вдигнем тост. Невинни сме.

Ъндърграунд. Подземно царство. Обезумели люде. Христос ще слезе в Ада греха ни първороден да измие и стане Вторият Адам. Оборена е тъмнината и Светлина прогонва мрака. Така в житието пребиваваме, несретни в този свят намираме утеха, защото вечен е животът, а смъртта е тленна.

Юда, ненавиждам трийсетте ти сребърника. Не е честно да се обесиш със срама си. Сам! Много са за бесене. Не е честно. Прощавам ти, прощавам им. Предателство, заради самото предателство. То не е за всеки. Така е трябвало, така се случило. Сбъдна се пророчеството и светът се срути за да израсне нов Вавилон. Поклон!

Яслите чакат в звездната нощ Младенеца.Тримата влъхви отправят се вече на път и вървят все на Изток с дарове - смирна, злато и тамян през пустинни полета. Звезда пътеводна над Каспар, Мелхиор, Балтазар осветява небето. Иисус е положен в ясла, повит с любовта на света. Иисус Христос се роди! Радвай се Дево!

АЛЕНОТО ЦВЕТЕ

За кого цъфтиш, ти – цвете алено
и кого ще кичиш за из път?
Изгаряш със жарта разпалена,
ти – огън в нестинарската душа.

В теб чисти срещат се потоците,
и изгрева върви към теб.
За теб ли свиреха щурчетата?
Черковни ли камбани бият в теб?

Ти – любовта от Бога дадена.
Ти – алена си кръв и стон.
Ти – залезът на дните минали.
Чрез теб се връщам в моя дом.

АНГЕЛ

Чакаш ли ме, АНГЕЛ мой?
Имаш ли за мен послание?
Всеки има своя път.
Дърво, сянка и страдание.

Казват, даден си ми по съдба.
Може би, за да ме пазиш?
Всеки има своя път.
Пътят не е разстояние.

Застани, ей там отвъд.
Огнените ти криле да виждам.
Всеки има своя път.
Изгревите са и залези.

АНГЕЛЪТ НА РОЖДЕСТВО

Изваях те в лунната каменоделна от звезден прах и
къс небе, попило мъглявини, и огнени комети.
Надеждата в очите ти запалих като фар да свети
на заблудените, отчаяните, за несретниците.

Крилете ти разтворих. Чух звън на арфа. Под нежните
и полутонове ридах за хората с последното причастие,
за тези, които недочакаха децата си, за падналите духом,
за самоубийците, за онеправданите, неприспособимите.

На колене застанах, докоснах ти ръцете.Те хладни бяха
от ветровете. Не, нямаше за нищо да се моля. Прегърнах
ти нозете за утеха. Заспах под заснежените крила с туптящи
вени. На Рождество Христово от теб, аз бях благословена.

БАЩА

Докрай извървях твоя път, за който тайно мечтаеше.
Ето – пред мен е светът, моите избори, свободното падане.
Добро направи и хвърли го в морето - ми казваше. Уважавай
всеки човек. Дума веднъж дадена не кърши, не предавай.
Разбирай, не съди и не бързай. Поспри, не наказвай със
думи. Действай, преди да размислиш. Не се унижавай.
Обидиш ли, влез във душата на другия, изповядай срама
и признай, че не смесваш смелостта с малодушие.
Греши, иначе как ще решиш, кой прав е, кой крив,
кой мъдър, кой глупав, кой да пратиш по дяволите.
На черното бяло не казвай, ти си оловен войник,
своята истина знай, не доказвай, а отстоявай.
Човек както върви, изведнъж спъне се, падне. Остави
сам първом да стане. Всеки има рай, преизподня, кръст
с изпитание.Човек за човека е цяр, мъдър учител,
невеж ученик, със от знаме прокъсано в битка за знание.
Не навеждай глава, търси си брега,надалеко земя си представяй,
дори тя да е символ, мираж, приключение, мисъл, мечта, упование.
Татко, знаеш ли, своя път извървях, оцелях не на всяка цена, със старание.
Ти си баща по съдба, избран да се случа, като твое последствие и последно желание.

БЕЗКРАЙНОСТ

Под пурпурния, от утринна роса ухаещ храст,
до пейчица смарагдова с извитички крачета,
през аметистовия цвят на арка от клематиси,
оранжевият изгрев обязди синевата на небето.

Славеево чирикане отвори свирукащата песнопойка.
С преплетени от нежност вейки танцуваха дърветата по двойки
и пръстенчета от брилянтни пръски разпръсваше фонтана.
На сенчеста стена протягаше листенца пъстрички бръшляна.

На охлювче кокетната карета в бяг се спуска
очичките му - двама кочияши в ливреи плавно се полюшват.
По мраморната масичка проблясва сребърната му
следичка. Над лилиите в езерото водни кончета надничат.

Помолих времето да спре. Ще съзерцаваш още ли?
- попита в упор то. Не можеш да ме притежаваш.
Безкрайното е само точка и точката безкрайност
и сложиш ли я си признаваш: Мигът е вечност, а вечността
БЕЗКРАЙНОСТ.

БЕЗСЪВЕСТНО ЩАСТЛИВА

Вашата страст е за вас.
Вашата цел е за другите.
Вашата страст се превръща в цел, когато я използвате за да служите на другите.
Дани Пенев „Мисли като монах“

Отшелник. Стълпник. Творец без его, живеещ сред житейската пустиня.
Говорещият с Бог. Обета спазил. Вместо да ходи по земята, избрал небето.
Сред пясъците знойни, пропукват се скалите и на върха им построил обител.
Безсъвестно щастлива и безгранично неограничена, душата му полита.

Безшевни мислите тревожат. Очите на сърцето му проглеждат. Невиждани цветя от лунна пепел, сред звездопадите потрепват. Искрят „Косите на Венера“, преплетени в космичното кръжило. Нощта пристава на Деня в невидими одежди, по вятъра шепти му нежно: Безсъвестно щастлива е само Любовта! Безкрайна за мига и миг от вечността.

Монахът диша отривисто. Разперва нарисуваните си крила в очакване да разбере, какво е Любовта? Как слънцето целува на разсъмване зората? Как огънят със сянката си спори? Прегръща ли самотното море брега и прилива на отлива защо говори: Безсъвестно щастлива е само Любовта! Магична красота. Възможна невъзможност.

Отшелник. Аскет и стълпник. Оплитащ лествицата към небето, ще пророни: Доброто не достига, Боже! Къде да търся, как да го намеря? Напразно ли повярвах в творението и спасението? По тайнствен начин, в съня ми подскажи молитва. В благост Господ рече: Безсъвестно щастлива е само Любовта! Доброто е част от обичта, безкористно красива.

БУКУРЕЩ – МАЛКИЯТ ПАРИЖ

Помилвай с мигли миглите ми в здрача.
Целува тъжно пламъкът на свещ луната.
Замфир проплаква с ная: „Doina de jale”
и под чардака в хан Манук душата ми ридае.

Обичам този град, стилът му Бел епок,
сецесион, еклектик, неоготик и барок.
По калдаръма в Липскани си чупя ток,
в „Caru cu Bere” празнуваме с „Noroc!”.

Проблясва Дъмбовица и ляга в нея залезът.
Прегърнато - успокоени, изгубени във фразата,
че всичко смислено е само по желание. Усещане,
би казал бардът Михай Еминеску. Усещане за празник!

Върти се Букурещ, въртят се булевардите,
площадите, музеите и хълмът Патриаршески.
Звучи „Рапсодия“ на Джордже Енеску.
Съзерцавам Парламента и мисля си за Чаушеску.

Аз бих създала втора Триумфална арка, по пищна и по-ярка
за тези, които ни обнадеждават. Те скромно ни подсещат
в парковете и градините, по стадионите и в магазините:
Започнеш ли с тъга нощта, завършвай весело деня със „Bucurie”!

БЪДНИ ВЕЧЕР

Опитвам да прескоча диамантените локви и снежни коловози.
Проблясва и свирука въртележка от гирлянди на коледна елха.
Прошепнатите ни мечти, като елени от канела пак препускат
през меденото пълнолуние, във впряг със сребърна шейна.

Танцувам със снежния човек, с отхапан морков вместо нос.
Пияните снежинки зашеметени ме целуват, събуват самотата
ми, за да прегърна боса изгрялата над Витлеем звезда.
Проглеждам в сляпото си битие за да открия Любовта.

Променя се светът. Сбогуваме се с чудесата? Невъзможно!
Как да живеем в обещания, че щастието предстои? Сложно!
Вървим след влъхвите. На Бъдни вечер сбъдват се желания.
С времето мимолетното отпада за да настъпи Рождеството свято!

В ЖЕЛАНИЕ ЗА ТРИМА СИНА

На Минка Минчева

Къде ли не те търсих, неспазарена, дива лудетино?
Пребродих девет планини, в десетата се спрях.
Усмивката - обърната дъга, ме грабна безпределно,
очите ти игриво над цвете се снишават и жужат.

Ти двете си ръце поднасяш като кошничка оплетена,
върба и рози в косите ти лудуват сред ручейчета от смола.
И босоноги се провират в сенчести гори нозете ти,
със залъче от слънчев хляб и мед те срещам в ранина.

И жаден съм от устните ти обещание да чуя,
че трима сина ще очуваме, юнаци като клетвения ми каракулак,
на дънер имената им изписани видях сред стогодишни кръгове
като имане в сини пламъци горят:
Кара Груйо,
Хаджи Гъдьо
и Пантелеймон монах.

ВЛЮБЕНИ

Любовта ще ви даде безсмъртие, вярата и надеждата ще ви дадат мъдрост. Безсмъртието е истинското лице на живота.

Григорий Грабовой

Препънати един към друг вървим
в квадратите на самотата.
Чертаем кръгове за срещите ни невъзможни,
несъвместими със живота пърформанси.

С орбити докоснати и светове в любов,
евклиптики безумно постоянни,
взривяваме космическата нощ от тъмен виолет
с оранж от слънчеви протуберанси.

Не се страхувай, няма как незабелязани
да бъдем, тъй устремно отречени от очевидците
на нашата реалност. Низвергнати и обругани
се прегръщаме, напускайки миманса.

Придърпваме един към друг неведомите и
неисканите съдбоносни пътища като завивки.
Така, уравновесени, но съвършено незавършени
се сливаме единосъщностно - неразделими.

ВМЕСТИЛИЩЕ

Душата ми е слънце зад решетките на земното и
с дявола се бори от мрака на затвора да излезе.
Призвана без завист и страдание, а само в щастие
от радостта на светлината животворна да живее.

Горчилка и разочарование тя не познава бедната
и в правилата на измислените кодекси отказва да
се вмести. Болезнено чувствителна, ще търси пътя
таен на съдбата, за свободата пак да бъде себе си.

Виновна си душа наказана! Виновна си, че искаше
да светиш. Затуй, приготвили сме ти зандан. Не си
мечтай от него да излезеш. Ти носиш забранената
любов. Умри, порочна душо, създадена нетленна.

Аз сътворена съм Божествена. В мен света се вмества.
Безсмъртна съм и няма сила, която да отнеме този дар
от Бог за смисъла на битието. Отново ще възкръсвам в
сълза отронена, в гласа на вятъра и мириса на цвете.

ВРАТАТА НА ДУШАТА

Залостена отколе, във паяжини обвита,
разсъхната от времето, с излющена боя,
вратата на душата ми ридаеше разбита,
от вятъра с въздишка проскърваше едва.

Прощавайте – и рекох. Все исках да намина
и питах се: Да Ви разбия или пък зазидам?
Троянски кон пропуснахте. Живях в обсада,
а бяхте построена тук за Триумфална арка .

Не ме докосвайте! – със гняв ме блъсна .
За туй съм тук. Отварям сетивата, посочвам пътя.
Във Матрицата сте и същността си търсите.
Порталът сте намерили на скритата си същност.

Вселенска тайна е, че Бог Ви е изстрадал.
Родени сте в света човешки да се радвате.
Успехите в живота дължите ги на себе си.
Благодарете на предателите за доверието.

Не отмъщавайте. Вината не доказвайте.
Не стройте планове за други. Не оскърбявайте.
Не се борете за любов. Не се натрапвайте.
Ненужната си изключителност не отстоявайте.

Не се привързвайте и нищо не очаквайте.
Във името на любовта, не властвайте.
Прощавайте на себе си. Възкръсвайте
от преданостите лъжливи и страха си.

Не слагайте ума си в усмирителната риза.
Не искайте от хората да ви разбират.
Благодарете за недостатъчното, непонятното
и чашата с безвремие отпита от душата.

ВСИЧКО Е ОТНОСИТЕЛНО

Не всяка болка е страдание.
Не всяко искане – желание.
Не всеки вик се ражда във мълчание.
Не всичко се постига със старание.

Не всяка истина превръща се в послание.
Не всяко чудо е предание.
Не всеки избор – наказание.
Не всичко се променя с обещание.

Не всяка радост среща възклицание.
Не всяко чувство се превръща в изпитание.
Не всеки спомен значи разстояние.
Не всичко грешно търси покаяние.

ВЧЕРАШНОТО УТРЕ НА ДНЕШНАТА ЛЮБОВ

Когато няма да сме център на света и времето ще отрече, че някога
е съществувало, ще се потърсим с ръцете си в смразяващото утро.
По белите мостове от сплетените пръсти, душите ни ще се опитат да
преминат. В заснежения им път ще заметат следите ветрогони зимни.
Когато няма да сме център на света и времето ще отрече, че някога
е съществувало, ще отменим меридиани, паралели, кръговрати и
земното привличане. Обречени на непонятност, сърцата ще слеят
приливите с отливите. Объркали сезоните ще подлудят компасите.
Когато няма да сме център на света и времето ще отрече, че някога
е съществувало, ще просълзим случайната си публика с реалистична
непринуденост. Ще се посмеем, ще помълчим с разбиране за драма.
Ще преживеем мигове на откровение, опустошени от измамата, че
другите били са център на света, когато времето е съществувало и НИЕ
не сме ТЕ, и всичко е изгубено за вчерашното утре на днешната любов.

ВЪЗМОЖНИТЕ НЕВЪЗМОЖНОСТИ

Всеки може да направи възможното.
Невъзможното е привилегия на смелите.

Огън и жупел, а ти си подсвиркваш до котлето извряло
от щастие и облизваш с очи последната капка на млякото
в Млечния път. Притежаваш въртящия свят и превързваш ръцете
на космически рицари, изгорели от допир с Галактиките.

Кумири на страсти и тъмни желания, приковани мълчат на Дървото от Рая.
Нечестивци и блудници, сребролюбци, окаяни грешници се тълпят и ридаят.
Тържествувай в ръка с последната ябълка, обладана от червей, после
я сложи на главата си. Робин Худ е последният, забил в нея стрелата си.

Моли се така: Отче наш, който си на небесата, да се свети Твоето
име! Омразата в мен очисти. С презряна любов не ме срещай.
Отсъди мярката обич, що не се мери с аршин. Прости празнословието
на скверното ни мълчание. Безгрешност ни дай в отчаяние.

Сътворяващо. Не се побираш във времето. Няма дни, ни часове.
Създателят създал ни е да създаваме. Блажени вярващите в златно
сечение между мъдрата глупост и глупостта на мъдростта. Непредсказуемо
страшно е да се променяме. Началото край е, между тях суета.

Непокорни сме. На кого? На родители? Мислим, че така раждаме себе си?
По-късно ще сложим мярка за съпоставимост. Шепотници и клеветници,
с горделивост и наглост самозванци превземат пешките в играта житейска на шах.
Измислителят на злини се смее. Допаминът вероятно наследствен е: Кон на g8 и Мат!

Не убивай! Шестата Божия заповед. Същото: не гневи се безпричинно на брата си.
Значи, бъди милостив и проглеждай в нещата. Прости. Светостта си спести.
Не убивай с думи, с погледи яростни. Змийско гнездо не разбутвай и кълбо от оси.
Не убивай радостта. Ода от сбъднати веронадеждолюбови нека в нас да звучи.

Напускай, напускай копторите, грешките. Не търси оправдание, защото нямаш вина.
Ти си човек. Прелюбодействал си с помисли, с действия. Противоестествен ли си?
Паякът оплита си паяжина, смокът разтваря уста. Не вижда на светло и сляпа е сова.
Виси с главата надолу прилепа, маймуната пощи глава. Буревестник лети пред дъжда.

Златоносни жили набъбнали по ръце на богини. Неверници разнасят венеца от тръни. Кирки кънтят в обелиските. Зеят разбити царските избы. Крадливи, безумни тълпи нещо рушат. Непривично, обидно е да се трудят. Крещят. Отвличат шепата смях. Вземете пръст, колкото искате. Само тя ще остане след вас!

Защо обвиняват лисицата, че с опашка преследвача обърква, а кукувицата снася яйцата си в чуждо гнездо? Не са благонадеждни търтеите, нито старото жълто листо. Изпираме дрехите си и ги окачваме. Изкачваме дървото житейското облечени в голота. Предначертани сме - едните да лъжат за истината, а другите с нея да променят света.

Аз няма да те изоставя. Не страдаш от користолюбие и знаеш, сребролюбието е коренът на всяко зло - ми каза Бог със апостроф. На ближния не взе, а се раздаде. Наежвам се - отвърнах аз. Което ми се стори ценно взех, а другото забравих. Беше чест да поживея на шега. Животът е за смелите. Животът е това, което е! МЕЧТА!

ВЪРХЪТ НА ПЛАМЪКА

Върхът на пламъка разсече спиралата на времето.
Запали чергата на залеза, опали листопада. Наниз
от капчуци окачи на стрехите. Изтърколи от моста
сенките и се огледа в заскреженото си отражение.

Върхът на пламъка разсече спиралата на времето.
Приседна, като кост от риба в присвитото око на
котарака, заострил нокти в смолистите дърва под
навеса. Прекърши клончето със златни ябълки.

Върхът на пламъка разсече спиралата на времето.
Извая фигури върху червени пясъчници и застина
за да посрещне зимата. Превърна се в свещица, в
звездица, поканена на Коледа най-ярко да засвети.

ГРАВИТАЦИЯ

В синия сняг моят Ангел-хранител зарови крила, заболели от непрестанно размахване. Докога ще те пазя! Не ти ли главата увря! Гравитация! - изкрещя и заспа под прозореца в пряспата. Патологичен лъжец със синдром на Мюнхаузен. Търси внимание.

Светът е илюзия, живеем в Матрица. Кое е лъжа, кое е пък истина ще гадаем. Слаб ми е ангелът. Уморен. Не ме чува, когато го питам: Къде да я дяна тази любов? Тя в мен отлежава. Понякога черпя с нея приятели. Препих. Пропих се с нея. Стих посветих и. Вече я мразя.

Моят пазител на ухото шепти: Потърпи, потърпи. Знаеш, всичко си идва с времето… Дааа. Мързи го. Дефектен е. Истинските изпълняват желания. Поднебесни приятелю: Как се лекува онова, дето го мразиш? Дяволски лесно е. Любовта се лекува с любов и кръгът се затваря.

ГЛУХАРЧЕ

Вземете ме такъв, какъвто съм! Лекомислен гостенин, прелетна птица, която ще пърха с криле около вас през няколко секунди от живота ви, свирепа птица, свикнала с висините, с простора и ненавиждаща уюта на затворените пространства.
Джек Лондон

До стария параклис вляво, на педя от зидания камък с вар,
сред счупените керемиди в двора на сринатия стар дувар
светлееше с ореол, по нежен от лимба на светец – глухарче.
То чакаше ръчичка на дете и вятъра, и сбъдваше желания.

Не се стърпях, откъснах го и втурнах се обратно в звездния всемир
да стана пак лудетина, одраскана в къпините, прескундена за страх,
търкаляна в коприва. Поспрях до кривия чимшир, нагребах от
коритото вода с кратунката, цамбурнах в нея слънчевия диск.

Как скачаха през рамото ми пръските! Оглеждаха се в дъгата
на шарените козяци провесени на припек. От полъха на люляка
превръщаха се във вселени, промъкваха се в купчинките на къртиците
и се изсипваха, като жълтици от жълтурчета за да подкупят кукувиците.

Надвиках глухите: Вземете ме, каквато съм! В детството! Незабравки
набрах, отиват на среброто в косите. Ще бъда лекомислена, като глухарче
от накацали прелетни птици, които скоро отлитат. Ненавиждам уюта.
Не взимайте вятърничавостта с вятъра в парашутчето ми! И висините…

ГОЛАТА ИСТИНА

Хронос, вечният моделиер шивач на времената,
разкроява дрехата човешка, мерена по Божия аршин,
и покрива съвършените несъвършенства на телата ни
с прах от креда, модни кройки от всемирния бутик.

Голотата неудобна е, фриволната и сянка прикрива
недостатъци и грехове. Условностите слагат рамка.
Показността присъща е в пантеона с олимпийски богове
и неподвластна на канона, безстрастна е като дете.

Понякога и викат Истина. Тогава стъписана се сепва,
попаднала в Андерсенова приказка, в която царят е съблечен.
Неподвластна на времето ГОЛАТА ИСТИНА ни преследва
неподправена, безпардонно нахъсана, смела, готова за спор.

ГОЛАТА ИСТИНА няма приятели, не е за обичане, не е желана,
даже няма портрет. В нея кълнат се лъжци и предатели, политици,
странни гадатели и божествено ценността и расте. Без аналог, без
доказателство тя изповядва, че е подобен на Бога е всеки човек.

ДАЛИ СИ СТРУВА

Когато се изправихме пред врага, аз се изкачих на върха на една висока скала и се превърнах в орел.
След това се спуснах върху врага, като го нападнах с нокти и клюнове. Той беше толкова изненадан, че
се предаде незабавно.
„Чудните приключения на Барон Мюнхаузен“

Рудолф Ерих Распе

Слънчев камък искам да бъда, в процеп на сребриста скала. Дърво полетяло в урвата, с корени жадни, нахранили дънера с годишните кръгове от буйни разцвети, преображенски митарства, снежинка с рога в чичопейовите гнезда. Искам да бъда парабола, стремително птици по нея нека летят, преди неподвижно да виснат във въздуха. Гръмотевичен облак да съм и следа в прахта от обратната страна на Луната. Искам да бъда перото от Ангел на нечия шапка. Неопалената къпина в просеката между слънчогледите и щурите вретена на житата. Не ми отговаряй сега. Промеждутък от време ти трябва. Недомисляй. С нокти и клюнове ще довърша врага си, докато ти проповядваш. Не смей да ми пречиш. Аз съм орел, като оня двуглавия от жезъла, с който изправяш човешките гърбици. Изненадах врага неочаквано, затова се предаде. Ще кръжа над старото стълбище, дето скрибуца, като ритлите на каруца, откарваща онези „безсмъртните“, сред пепелявата улица с тъжните къщи до църквата. Ще погледна отгоре певницата, полилеите и владишкия трон, вдясно от царските двери - иконите и кръжилката. О, всъщност, Ти виждаш заблудата. Напиши ми с лъча, който се спуска от купола: Дали си струва всичко, неочаквано и изведнъж да се сбъдне?

ДВАНАДЕСЕТА НОЩ

Родих се от нежно докосване,
сърцето ми чу твоя зов.
В небесните сини чертози
изригна вулкан от любов.

Изтрих всички спомени,блянове
предишни животи и смърт.
Ти беше прекрасно прераждане,
миг вечност и мой благослов.

ДЕКЛАРАЦИЯ

Не съм последната инстанция. Не съм и Константин Павлов

На теб, на този, който няма време.
На теб, определящият времето
на нашата ограниченост в него-
предизвикателно се противопоставям.

Истината е аксиома и доказателство.
Сантиметрите, космоса не са необходими
за да измерят отдалечеността и.
Истината е кота на реалността ни.

Величията са илюзия и само Бог
ни е свидетел, че ние ги създаваме.
Чудовища, предназначени за героите,
които с нокти и със зъби да се отбраняват.

Не искай да си с първите и не участвай
в колективни спортове. Искай да си с бързите,
които не премислят всички ходове. Не води обречени
войни. Литургията на верните не е за дезертьорите.

Не обвинявай другите, че сламката в окото им
накриво живота им чертае, а погледни гредата в
своите очи. Внушението, че ветропоказателят посочва
пътя обратно на течението е жестоко и опасно.

Усети ли студа, когато истината подменят със лъжата?
Нищо повече не искам, само да почувстваш топлината
на восъчните свещи и кандилото пред теб.
Суетата ще се предаде с думите на Демокрит: „Панта рей“.

На тези, които все опитват да подменят истината за
съществуването ни и плащат в аванс на хор предатели за да
гледат без да виждат, да слушат без да чуват, посочваме небето.
Там пише: „Родени да пълзят, не могат да летят“.

Съмнението в чудесата Божии, изначално пророкувани
е непонятно и засрамват ни. Скопено всеоръжие
не е от полза никому. Да убеждаваш в правотата си
и слепия, и глухия- наивно е и безпредметно глупаво.

Не сме началото и края,защото знаем къде да търсим
Омегата и Алфата на своето присъствие.Знаменията
са за неубедените, приличащи на Тома Неверника,
и търсещите но неприемащи вселенското могъщество.

Не е въпроса колко струваме, а струваме ли си цената
да бъдем по-различни от статуя на Свободата, да ползваме
благата с принадената стойност, която е очакване
за равностойност на способността ни за себедоказване.

ДИСКОРДИЯ

Безличните обезумяват, накичени с гримаси на омраза. Безмълвният
им Вик ужасен е, като в картината на Мунк, когато ражда „талантливи“
съдници тълпата. Изпепеляват с наръч сухи съчки, върху мокра клада
Разумния човек, последният в звеното Homo. О времена, о нрави жалки!

О, sancta simplicitas! - разбиращо, но с упрек Ян Хус се произнася.
Димът тъй безнаказано поглъща бялата препаска, косата пламва.
На факел заприличала, главата клюмва, а тялото завързано се мята.
Животът не достига, в безличие живял ли си и в сянката на сивотата.

Различия в безличието? WANTED! Но вместо да ги търсим, докопахме Лъжата,
която обвини пък Истината, че Тя безспорно е Лъжата. Неоснователни са
всякакви различия, пледираше Лъжата. Но вярвайте в Истината! В нещо вярвайте,
за Бога, братя! Безверието губи същността на спора, коя е Истината, а коя - Лъжата!

Дискордия, Ерида? Все едно е как се казваш, Богиньо ти раздорна, хаосна. Разпали
Троянската война със Златната си ябълка. Нелепо помъдряваме, като съперници в спора
за богатствата. Времето честно ще отсъди. Смъртта и без аршин ни шие дрехата по
мярка. Везните сама накланя ги Съдбата: Беззаконие или ред? Личността или тълпата?

ДЪЖД

Подгонено от сиво – синкави мълнии, предреши се небето в кобалт.
Катурна се с трясък гръмовен куполът облачен. Земята присви се от страх.
Камшици от огън опасаха прозрачно – лазурният, с цвят аквамарин хоризонт.
По било планинско с грохот подскача колесница от пламъци с белобрад кочияш.

Хладна тръпка премина по огради и къщи разкошни след църковния звън.
Клепало премръзнало люшна камбаната, залюляна от вятър, като усукана връв.
Отблясъци хвърлят фенерите върху паважа прогизнал, под свода на стария хан –
убежище за минувачи измокрени и с котки настръхнали върху железен портал.

Бегонии в червено облечени, тагетеси в жълто държат под ръка –
бордюра красят и в танц са унесени, проливен не спира дъжда.
Завеси от капки, аплодисменти обливат чадърите и триумфира Синя луна.
На сцената блясват окъпани под прожектора кръгъл – Вярата,
Надеждата,
и Любовта!

ДЪРВОТО НА ЖИВОТА

Спомен за Гушевския манастир в Чипровския Балкан

Ще прогледна в светлина от Вечерница през прозрачно листо.
Бурен вятър ще кърши преплетени клончета в последно хоро.
Елече от мокрите паяжинки със сребърен лъч ще плета,
ще наметна със него мечтите си, рамене ще облегна на вековно дърво.

Ще почувствам как се отделям от топлия мъх и къртиците. Босонога
ще литна в дъжда, ще разперя ръце като птиците, ще целуна за сбогом
нощта. Ще броя кукувичи години, от треви и метличини ще свия венец,
ще открия на зайче зениците и в поточе с обли, снежнобели камъни - клен.

Ще мирише пръста на листа поизгнили и гъби пънчушки. Ще извие снага
вртоглава пътечка сред шумките гъсти. Ще се шмугне в дупка лисича
опашка. Ще пропърха с крилца пеперуда над папрат във блато. На стръмния скат
ще затворя очи, ще застана на пръсти. Ще обходя с ехото планинските къщи.

Ще се спуснат през мен отдавна заточени спомени - за елена с бялата гушка,
слизащ при хората само на празник да пие вода и жертвен да ляга. Ще отпивам
кристална вода и ще паля свещта на кравая. Ще кадя с борина курбана на седемте рода
избрани, вкоренени в дървото, на което подпрях се със рамо и усетих безкрая.

ЕКСЦЕНТРИЧЕН СТИХ

Ексцентричен е зеленият кон, придърпващ със бърни
червена трева. Жълтее небето. Всъщност, конят е бял
далтонисти! Обратно препуска с копита. Табора плаши.
Не вижда препятствия? Сляп е, с доживотна гаранция.

Колелото в хармана, дето върти го слепия кон, е Колело
на съдбата. С кръг очертава безграничното неизвестно -
Душата. Как е създадена, къде да я търсим? Защо я
вършеят и тъпчат, като тя хляб наш насъщен е?

Синдромът на Котар, за ходещия мъртвец, за човека
живеещ и в другия свят, за живия труп, обхванат от
жестоко съмнение: Аз съществувам ли? Диагноза
на днешното време? До доказване на противното.

Центърът не търси опора. Хвърляме старата котва на
дъното. Халките заносени, отварят ръждясали челюсти,
но още залостват ни кораба. Безопасно е свободното
реене в бурята само, ако здраво хванал си руля.

ЕНИГМА

Моят живот е енигма, чието име е думата.

Виктор Юго

Гражданино! - посочи ме със знамето, разголила гръдта си Свободата, в картината на Дьолакроа. Недей ме зяпа с отворена уста. Животът ти започва с мечтата да отвоюваш себе си обратно от тълпата, обратно от съдбата на безгласните. Записвай името ми върху мъртвите тела.

Гримасите върху лицата на неживите с безумно стиснатите устни, преди неопростени да напуснат този свят е знак, че стойност имат само думите, като печат енигматичен върху отрязъци от време, изпълнени със смисъла на съществуването. Дори и камъните проговарят с думите изписани на тях.

Какво, че не разчитат някои написаното върху земята, по която стъпваме. Свободата е заключена в послание от думи и само на ангелски души е дадено да я отключват. На думите е съдено да бъдат триумфатори. Да се сражават в доспехите от мъдрост изковани, за мисли - еманация на същността ни.

Енигма е подредбата на думите в словата на безсмъртните човеци. Енигма е значението през погледа на търсещия ум, способен да намери доброто в зловещото и огън от искри в мрака, синкопът в равнодушието, изправеното в кривиците, непонятното в безкрайността на вечно съществуващото Слово.

ЕТО МЕ

Грабете, черни птици! Кръжете над окъсаната ми душа.
Бодете с клюнове изсъхналите ми зеници и късайте от
сламената ми мечта. Грабете! Яжте от ръцете ми
разсечени на кръст, привързани с конопено въже.
Отпускайте ми възела на шията, скалъпен от немай къде.
Разпадам се. Грабете ме! В мен има тенекиено сърце,
със него защитавам се от бурите, дъжда и огнените ветрове.
Парцалите дори не мога да си обера, привързан съм -
в земята кол забит и нине и до века. Грабете ме!
Не съм ви мил, не съм ви драг, не съм ви молил за пощада.
Какъвто съм си бил глупак, такъв и ще остана.
Грабете черни птици, но не пипайте ми сянката!
В нея са вградени хилядите плашила и страхове, примамката
на лудостта, че можеш да останеш жив в безмозъчното време.
Поне това ми оставете, гордостта от човешката осанка!

ЖЕНА

За някои съм залък щастие, душичката на Боговицата.
Оставен до иконата, три пъти каден, пречупен и смирен.
За някои съм гургулицата, що пърха из ресниците.
Сълзицата кристална в ручейчето на окото, благ мехлем.

За някои, тамян съм кехлибарен. Амвон за проповед.
Мадоната. На страстите началото и краят. Свят обет.
За някои съм на пчелата жилото, уханието на ветрилото
и виното от боровинки. Мед от кошери до слънчоглед.

За други, пътечката извита за босоноги спомени. Щурче,
надпяващо се с вълците във лунна нощ. Откраднато сърце.
За други, статуя от алабастър, мираж в пустиня. Парфюм с
дъх на канела, тубероза, бял жасмин и черна орхидея.

За други, виновна, че в нищо никого не обвинявам.
Нежно галя някого на сън, а той дори не ме познава.
За други, обида за тяхното величие. Пред себе си и Бога
коленича. На него се надявам, когато себе си отричам.

Жена съм неудобна грешница. Жена от ореха по сенчеста.
Жена от плът и кръв. Обожествявана. Жена изпепелявана.
Жена, по-крехка от стъкло и белоснежно мраморна. Жена
водица, златна паяжинка. Жена от огън съм, и с огън изкована.

ЖИВОТЕ МОЙ, КАКВО МИ НОСИШ

Талес от Милет: …няма разлика между живота и смъртта.
Защо тогава не умреш? – пита го зевзек.
Точно защото няма разлика - отвръща Талес от Милет

Животе мой, какво ми носиш? Аз влизам в теб наравно със смъртта
и на греха понесла тежките окови, се раждам в този невъзможен свят.
В светлина проходих - ръка протегна мама, а после даде ми крила. Не
чаках да забогатея за да бъда щедра, не пожелах да взема, за да дам.

Животе мой, какво ми носиш? Поредната последна и първата любов?
В самота-самотна ключ? Двери към неутъпкани пътеки? Когато тръгвам
да не се обръщам? Ако плача, нека е без глас? Плесница? „О Вий, кои
прекрачвате този праг, надежда тука всяка оставете!“ Безстрашен страх?

Животе мой, какво ми носиш? Петно върху покривка от сатен? Цигари
върху пепелника? Протяжен дълъг ден? А може би ми носиш радостната
ода и шапката на Джени в цъфналата ръж? На абордаж превземам с тебе
кораба. Пирати сме и не ни пука, кога ще ни окачат на бесилото. Йо-хо- хо!

Животе мой, какво ми носиш? Наградата, задето отмъстих с безразличие
на всичките предателства и клевети? Безсребърно приятелство с човек
готов единствената риза от гърба си да свали? Да те отричам просто
не ми стиска и затова ще те обичам. Макар и на инат ще те обичам!

ЖИВОТЕ, СПРИ

Животе, спри! Оковите ти с прангите ръждясали по каменистия си път с нас ще влачим и невъзможно е очакването, че някога ще полетим. Дотътрили опорната си точка до желаното ще спрем ли или ще продължим?

Животе, спри! Не ни отнемай повече от любовта, че нещо трябва да остане за раздаване. Пулсира същността ни в ляво от меридиана. Железни гвоздеи забити ще стоят в длани и табани, заради непримиримостта да оживяваме.

Животе, спри! От туй, че сме родени - няма оцеляване! Отиваме си ненаживели се, в очакване на изхода фатален. Последният ни ден не се брои, защото първият е важен. От прах сме се родили, на прах ще станем.

ЗАРЪКА

От тихите води да те е страх. На хората не гледай отвисоко.
а правиш ли добро, го зарови дълбоко. За кривото дърво
ще ти река, че може някак си да се изправи, но кривия човек
е чвор отвътре и отвън, и дяволът не може го оправи.

На камък изморен не сядай, че ще ти пресече кръвта.
Думите си тежки премери, таман до три, и после говори.
На черното не думай, че е бяло. От ден до пладне е лъжата.
Дойде ли в къщи гост, богато нареди софрата.

Те, хората са чедо лакомия, не можеш угоди. Синори слага
всеки, но пътят е един. Ортак не ставай, че в огън ще гориш.
Каквото си наумил изпълни. Душманите с молитва опрости.
Душата гладна няма да остане, когато залъка с хората делиш.

ЗАЩО И КАК ?

Неведоми са пътищата ни
и ето, като реката и морето
се срещаме край някой бряг,
на кей, на пристан. Защо и как?

Преливаме се мълчаливо,
разплисква се морето сиво,
реката бавничко се носи.
Не си задаваме въпроси. Защо и как?

Ти с жълтите си маратонки,
аз босонога те догонвам.
Забравени от чужди погледи,
просто се усмихваме. Защо и как?

В огледалата на душите си се взираме.
Скицираме усмивките си върху тях.
Избираме. Да продължим ли заедно,
за да се намираме? Защо и как?

ЗИМНА ДУША

Зъзна. С шал обвих кафето си утринно и спасих топлина, вдъхнах
мъгла за да скрия луната, която изсърба го с присвити устнички.
Троснато и нацупено изтърколи се съня от балкона. Махнах му и
с огладнели врабци докълвах трохичките от оскъдното слънце.

Зазорява се. Плета си пуловер от мисли за червените изгреви.
Стоплят ме заскрежените покриви - с дима от комини на стари,
завити в снега до босоноги дървета, отдавна премръзнали къщи.
Влизай, ще изстинеш в студа! - почука мама в прозореца. Боса си?!

Завръщам се. По перваза мушкатите неприбрани надничат.
Свеждам глава. Няма ги вече мойте родители. Кучето само притича.
Ще отворя вратата самичка, ще изтупам на прага смеха.
Посрещнете моята зимна душа! Подарете ми снежно кокиче.

ЗНАМ

- А ти какво правиш тук?
- Нищо, чаках те.
- А от къде знаеше, че ще мина точно сега?
- Не знаех... Седнах и си казах: „Броя до 10, ако не дойде - отивам си...“ и ти дойде.
- И до кое число стигна?
- До двайсет хиляди петстотин четирсет и три, ама за мен нямаше проблем да броя още.

Антоан дьо Сент-Екзюпери, „Малкият принц“

Знам, недосказаност има във думите.
Няма как да се пребродим докрай,
ако ти не държиш непременно да бъдем разумни,
а пък аз, „за последно“ да кръшна от земния рай.

Ще мълчим ли искрено чакащи?
Подозрително невиновни ще носим вина,
ако ти не гониш в мечтите си старите призрачни влакове,
а пък аз не рисувам невъзможните гари, на които да спра.

Ще вървим без обети безпричинно обвързващи,
и без страх от вкуса на смъртта и ревнива кама,
ако ти не привикнеш с моите скелети в ъгъла дрънкащи
а пък аз не строя помежду ни велика китайска стена.

Знам, случайните срещи нищо не значат.
Неслучайно се срещнахме с теб.
Ако ти не си прозрачно понятен дори и под лупа,
ако аз не съм скуката с въдица, значи - всичко е в ред.

ИЗБИРАЙ

На моя деди Йоаким, на братчето Краси, които бяха моряци по призвание и душа

Щурмвалът застопорен е в тихото безветрие.
Скърцайки намира центъра гросмачтата.
Морето уморено спи с гръб към гърбавата суша,
вълни разголени сънува и с пръски пяна ги изпраща.

В седефени отблясъци е кила, под него – седем фута щастие,
а вахтеният с медната камбана мери времето.
На мостика е боцманът. Моряците разплитат мрежи
скъсани, с пръстите солени ловко ги премятат.

Водата побеля! – извика капитанът. Вдигнете котва!
Платната разпънете, че чака ни откритото море.
Търкалят се вълните побеснели със гребени от пяна,
в мъгла е хоризонтът сред огнен блясък, снишило се небе.

В човешкия живот, ако посееш ветрове ще жънеш бури.
Ти сам си капитанът, но Бог ти е кормчия в неизвестните
води. Поличба лоша е камбана корабна сама да се удари и
някой да свирука, не тръгва старото корито в петъчния ден.

Кръщавай смело твоят кораб на живота. И нека името му
е магично. Разбий бутилка и крясъкът на чайка да е знак,
че брегове и риба винаги ще има. С попътен вятър вдигай флаг.
В ден трети от Сътворението на света избирай: суша или воден ад.

ИЗКУСТВО

Не си измисляй невъзможности.
Не са пределни чувствата.
Да бъдеш себе си е сложно.
Да сбъркаш е изкуство.

Не си длъжник на изкушението.
Не са разумни мъдрите.
Да си разумен неспокойно е.
Да си различен е изкуство.

Не си заложник на антагонистите.
Не са салюти празнични одумките.
Да странстваш в самота – отчайващо.
Да имаш независимост – изкуство.

Не си обичал на инат, но още се надяваш.
Не са за показ стърчащите позорни стълбове.
Да тръгнеш да си търсиш сам белята е забавно.
Да си отдаден без компромис е изкуство.

ИЗМИСЛИ

На Матей за шестия му рожден ден!
Ако трябва да научим децата да мислят, трябва първо да ги научим да измислят.
Джани Родари

Измисли ли си? Подреден света не се върти, защото част от хаоса носи.
Стъпи на въртележката живот и избери люлеещото конче. Хвани се
здраво за юздите и разроши му вчесаната грива. Понеси в обратната посока
количката със сладоледени фунийки, люлки чайници, старата латерна,
фонтанът с жабите, езерото с лодките и плаващите водни лилии.

Не му мисли. Хайде, тичай! Във влакчето седни отпред до машиниста.
Забий камбанката и нека тръгнат на обратно хората разхождащи
прозяващи се кученца, велосипедисти с пъстри флагчета, чешми със зажаднели
врабчовци, пейките боядисани в зелено,котките изскачащи с опашки накокърчени.
Сред рожковите и албиции в парка, накарай слънцето да се усмихне непринудено.

Измисли хиляда и едно желания. Фургончето с подвижни цели, окичено с играчки,
заподскача от ударите на въздушни пушки. Визирай, стреляй! Избери подарък от
клоунадата на пъстрата витрина и нека надолу с главата тръгне пеещо виенското
кръжило. Помахай от най-високото с душа от захарно памуче! Мечтай!
Смело духни свещичките на тортата и нека пожеланото се сбъдне!

ИСТИНА

Не ме поднасяйте,
не пейте дитирамби.
С апологизмите аморфни
възпейте уличните музиканти.
Не подозирате, че истинската кръв
тече на Ел Каминото във жилите,
короната от тръни пази се
във братството на пилигримите.
Вържете ме на стълба на позора.
Дамгосайте ме с алената буква.
Ако ме бесите
ритнете силно стола.
В гърба ми меч забийте,
защото ме „обичате“
и можете до гроб
от мен да се отричате.
Все пак ще ви напомня,
че няма да се моля,
а само ще поискам
да ви простя за стореното.

КАКВО БИ БИЛО, АКО

Какво би било, ако разцъфне заскрежено цвете,
намигне старата луна, изгубена звезда проблесне,
нощта потъне в тишина? Какво би било, ако окичи
вятърът елхите с перли и рубини в смарагдова гора?

Какво би било, ако кристални мислите вървят по
заснежените пътечки и белите им стъпки светят в
сънища от вечност? Какво би било, ако до огъня
искрящ се сгуши душа на скитник и бездомно куче?

Какво би било, ако коне препускат в ледена пъртина
и огнените им пискюли не залюлеят маковете в
зъзнещи от студ градини? Какво би било, ако красотата
не спаси света, а добротата - радостта от обичта?

Какво би било, ако небесата не бяха безбрежен миг от
времето в спор за Светлината, която от Светлина се
ражда. Какво би било, ако не възвестяваха със сребърни
тръби ангелогласните: Бог се роди Коледо! Бог се роди!

КАНДИЛЦА ОТ СВЕТУЛКИ

На брат ми

Откъснах цвете и то умря. Хванах пеперуда и тя умря. И тогава разбрах, че да се докоснеш до красотата можеш само със сърцето.

Омар Хаям

Без теб, как умира непотърсен света и небето помръква.
Без теб, сенки, облачни скитници се промъкват в дъжда.
Без теб, обезумели вълни с грохот браговете изтръгват.
Без теб, безименни дните отлитат, птици самотни кръжат.

Обичай ме, златен отблясък в кинжал и тишина преди буря.
Обичай ме, перце от седеф върху струна и забравен романс.
Обичай ме, серпентина извита и път от радостни чувства.
Обичай ме, непоискана прошка с мизансцен на забавен каданс.

Лист отрони се. Вятър задуха. В тишината заплака върба.
Ще те пазя в олтар с кандилца от светулки и ще идвам да
търся очите ти в прегоряла сълза. В пепелта, пазеща стъпки
ще те срещам. Край огъня ще помълчим. С Богом! Сбогом!

Не се обръщай! Обичай навреме! Простено, прости…

КАРНАВАЛЪТ НА ЖИВОТА

Любовта умира. Най-великата трагедия на живота
не е в това, че загиват хора, а в това, че те спират да обичат.
Съмърсет Моъм

Стена. Часовник, който бясно лае по Синята луна. Прозорците, заложници на тишината, превръщат пъплещите сенки на улични дървета в разбойници, препускащи с вятъра, за да превземат сребристия керван от светлина и да откраднат идващото утро.

Прозява се и розово изгрява слънцето пред колелото на рибаря, понесъл си такъмите, оплетени в смеха на истерични гларуси с изписани очи. Суетят се отраженията в локва, раздиплена под недоспалото пране, приличащо на пътник в сутрешен експрес.

Защо да се събуждаме, щом спрем да сме обичани? Защо да пребиваваме, щом няма да обичаме? Защо с имена да ни наричат, ако не сме обичани? Защо, когато Любовта умира, сърцето спира, престанало да бие от обичане?

Накипрена на токчета, с рокля от тафта на точки и шапка плетена от морската трева, пресичам булеварда с чанта алена. Опитвам се да си припомня песента, в която всичко е оранжево - небето, дори китарите оранжево звънят оранжеви.

Някак си се вмествам в ръката на Коперник и се въртя, въртя. В градината от теменужки ще зажумя да проследя часа по обед, под сянката на слънчевия времемер. Бриз солен ще втъкне пясък в миглите, в очите ми море с рефрен.

Защо да се завръщам, щом Любовта умира? Защо да те прегръщам, когато си отиваш? Защо повтаря се неповторимото, а карнавалът на живота продължава и без нас? Защо ли? Защото, Любовта е истинска и вечна, осмисля Вярата и дава ни Надежда.

КАТО НЕ СТАВА С ЕВОЛЮЦИЯ, ЩЕ СТАНЕ С РЕВОЛЮЦИЯ

Човеко!
Не ти ли стига! Като Отец земята завъртях, небето предизвиках. С ръце изваях те и вдъхнах ти душа със Словото. В спиралата на времето вградих те. В Ада слязох. Победих смъртта и затова с венец от тръни разпнаха Син Божий, предвещаният Спасител.

Човеко!
Не ти ли стига! С кървави нозе се влачех. Носих Кръста към Голгота. Палмовите вейки с камъни смени тълпата, а радостта си с викове: „Разпни го“, вместо „Осанна“. С бич налагаха ме. Ръгаха ме в ребрата. Как съм „пътят и истината, и животът…“ не разбраха.

Човеко!
Не ти ли стига! Предателство не може да се заличи с обесване и не търси вина в Юда, а в страха. Законът е: Не убивай, не лъжи и не кради. Не прелюбодействай. Родители почитай. Ризата свали си от гърба за брат. Обичай ближния, тъй както себе си обичаш.

Човеко!
Не ти ли стига! Омръзна му на Бог да претворява себе си в човек. Като не става с еволюция, ще стане с революция . Киборги. Суета сует. Мрак и тишина. Нищо! После Взрив. Демиургът почва отначало. Да бъде Светлина! - ще изрече.

КЕСТЕН

Тупва кестенче. Сферата на меката обвивка, в която пребивава
се разцепва. Охлузено, с пречупени от падане израстъци
бодливи, като на оная крава, дето Бог рога не дава -
се претъркулва. Цопва в локва кална и се забавлява.

На булеварда есенен листата петопръсти оттръскват се и спускат,
блъскайки се в ствола на натежалите от есенния дъжд дървета,
превъртат се и заедно с полушарията махагонови на мъничките
кестенчета, ръкопляскат на преминаващи под тях хлапета.

На котешкия хор в задните дворове приглася детска глъч.
Един единствен лъч се припознава в огледалното си отражение.
Стремително се гмурка сред купчинката зелени кестени наежени.
Охрата на щърбаво изрязаните им листа прелива във червено.

КРЪСТОПЪТ

Проклети да сме, че се обичаме, дамгосани с Христовата любов.
Превърнахме се в посланици на изцелените души, очакващи
да съблекат илюзиите, да се събудят просветлени. Съдбата срещна
ни безгрешници, прогонили кумирите на страстите и парите евтини.

Порочният съюз привърза ни един към друг и конкурираха се
доминантите ни. Видяхме кръстопът с четири посоки, все в самота.
Преди да изберем най-вярната и истинската, прегази ни „случайно“
жълтата мълва, и очерта около телата рамките на трупове. Нямахме вина.

Съдници не станахме. Осъдиха душите ни покварени и запокитиха ги в
Преизподнята. Откупихме се с чисти сълзи. Несъвместими бяхме с Геената.
Изхвърлиха ни там, на пътя на самотниците. Сближихме се. Погледнахме
си сенките кръстосани и надписите в четири посоки: Обичам те! Обичай ме!

КУЛТУРА

Спорим с дама на тема: Култура. Къде е проблемът?
Не ме инспирирай, вика, че виж ме: Отгоре до долу съм облечена в нея!
За култура отдавна говоря, още когато ти пълзял си под масата в хола.
Не Ви инспирирам. Вие говорите… Аз за нея се боря!

Реанимирам я, дамата поясни в бързината, с доказателства
че Първичният взрив е виновен да изпадне в прострация.
Супер! – контрирах. Но още не е била родена тогава, защото тя
не е взаимодействие между материи, а между човек и природа.

В девалвация е, с тази дигитална визуализация пуснали в музеите
вместо екскурзоводи, някакви QR кодове - простена матроната.
Културата е знание, вложено в място и време. Обяснявам: Прометей
все ще търси човека, дори с QR код, наместо с факла в ръцете.

Респективно**,** кой ти даде правото да ме одумваш
изпод вежди погледна ме дамата, с очите напудрени.
Споделих само мисълта на Коперни, отвърнах и, че
„Земята все пак се върти“, но само около Слънцето.

Отвратително**.** Само проблеми създаваш с твоите полуистини,
нацупи се дамата. Не осъзнаваш, не се предаваш в спора за голата истина.
Нямам време, госпожо. Нямаме време. С нокти и зъби ще отстоявам
себе си. Това е културата: Времето в мен е и аз съм във времето.

КЪДЕ СА СКРИТИ МЕЧТИТЕ

В охра и оранж сънувам топло одеяло.
Кобалтово небе прегръщам с криле във сиво-бяло.
Развявам тюркоазен плащ с елмазени петлици
и нося жълт ботуш, зелени ръкавици.

Животът цветен е, мечтите са безплатни.
Не се търгуват, а струват чисто злато.
Под тонове боклук те пак ще оцелеят,
не можеш да си тъжен с тях и идва ти да пееш.

Къде са скрити на младостта мечтите
и същите ли са в остатъка на дните?
Те извисени ли са, по човешки нереални,
или са оптимално и скандално материални?

Какви мечти са нужни за да оцелееш?
Душата ти възкръсва ли, когато я възпееш?
И само там в небесно - непонятното,
откриваме мечтите във абстрактното.

КЪМ СЕБЕ СИ

Не се побирай в пътя очертан в линиите на ръката.
Стъпиш ли на своя, в зной и студ, през лепкавата кал
на някой синор пуст, обрулена от слънчевия вятър,
върви. Носи си кръста отреден. Води с юлар съдбата.

Не си измисляй бъдещи животи, живей в този, родена
на Йордановден. С кръщелната вода полей несгодите,
моли се и прощавай всеки ден. Пей, вместо да си ближеш
раните и не осъмвай с примка на врата. Не смей.

Знам, честна си със себе си и с другите. Но никога
не можеш, дори да искаш да бъдеш като тях. Преодолей се.
В род на огнени предци си се родила. Наследство ти е
отредено да бъдеш стожер и да познаеш всеки грях.

Не бива да се наблюдаваш.В миналото каквото е било, било.
Ти не заспивай с душа по-черна от катрана. Не слагай хляб в
пещта преди да си простиш за думите изречени със гняв, за
сълзите на враг, за мисли без последствия и търпеливия ти страх.

Отритната и неразбрана, на завистта и злобата катурнат трон,
не си ли още осъзнала, че вечно ще си изключение. Нямаш дом,
в който всичко да заключиш – богатство, слава, последен стон.
В море ще се превърнеш, в скрибуцащ пясък, в полутон.

КОНКОРДИЯ

О, бедни ми Дантон! Вървя с навъсения ден край Сена. Светът
се е оплел в косите на гилотинираните. Питаш: Възможно ли е
да отнесеш родината с подметките на своите обувки? Напускаш
ли, когато си най-нужен? Показваш ми страхливци, скрити зад
високите прозорци от тълпата, която ще крещи пред ешафода ти.
Главата на народа покажи - ще кажеш на палача. Тя го заслужава!
Бастилията падна. Свободата на Дьолакроа обедини народите в
Европа. Ibi victoria ubi concordia. Победата е там, където е Конкордия.

Превръща в черни фигури мъглата, забързаните хора и мостовете.
Градините на Тюйлери, фонтаните, обелиска от Луксор застинали
прекрачват през остатъка от време. Коне препускат. Карети с
кочияши в ливреи тропол‌ят, покрай туристите вървящи в колони.
С обърнати усмивки от пъстрите чадъри посреща ме дъжда.
Прескачам облаците в локвите. Задъхано изкачвам хълма на Монмартър.
„Je t'aime", изписано на 250 езика на плочици от лава! Хилядите катинари!
Спасително стремително над стълбите широки и „Сакре Кьор" се извисява.

В метрото, скъпи ми Дантон, видях Иисус! Краката го боляха
и беше променен. Приличаше на негатив и отпечатъка му в
сменящите се отблясъци в стъклата на мотрисата ме впечатлиха.
И осемте камбани в Нотр Дам, не биели в синхрон, той отбеляза,
въпреки че беше глух. Предложих мястото си. Кръста нося - рече,
до площад Конкорд! Седна и кротко се загърна в старото манто.
Стихиите създават хаоса, за да преминат после в хармония.
Ibi victoria ubi concordia. Победата е там, където е Конкордия.

ЛУДОСТ

Ти виждал ли си как дамгосва огъня, когато пощурели нестинарите приведени над него тичат? Такава тиха лудост, като жаравата под босоногите нозе, обичам! Бесове да гоня с нея. С босилек, здравец иконите да кича. Да пея в огнената геена, а себе си до болка да отричам.

Ти виждал ли си как от кремък камък, искрата обезумяла подхваща сухата тревица? Такова надигравane с огъня е лудост, като ръченица! И как до Бога вдигнало ръце в извити огнени езици, опустошеното дърво се моли небето да запази пламналото му сърце и не на пепел, на въгленче да заприлича.

Ти виждал ли си как обръща цветовете си дъгата, когато вижда отражението си във друга? С такава тиха лудост се оглеждат душите по съдба, сравняват седемцветността си за да се влюбят. На облаци по бели от кенар, пъстрее стихове художник и поднебесната дъга повдига се на пръсти за да ги целуне.

Не искаш ли да видиш очертанията, в които няма да се вместя? Летя с халища от звездна прах в очите на невеста. На припек ще подреждам да пресъхнат страшни мисли. В свирчовината на сянка ще стоя, ще си измисля ручей бистър. В лудостта на жълти маргаритки ще разгадая по листчетата: Ще ми се случи, няма да се случи…

ЛЮБОВТА НЕ Е ДОСТАТЪЧНА

Преди свечеряване, стъкленото око на каничката за чай сканира сградите и оранжевите дървета, надничащи отвсякъде. Прелях урбанистичния образ в изящен крехък порцелан с пасторални сцени, но той се размi в отражението на гарвана, хранещ се от време на време на прозореца ми.

Нали не си забравила, че съм посланик, ми каза той, като се олюляваше на върха на клонка. Сигурно си въобразяваш! Не приличаш на ангел? – лекичко го издухах от витиеватата чаша към деветнадесета страница от книгата, на деветнадесетия ред, където пишеше: Любовта не е достатъчна.

В сандъче от викторианската епоха криех малките предмети, намерени на улиците, из които разхождах кучето. Ползвах ги за подсказки, относно предстоящи събития. Веднъж, докато плачех с дъжда, улука на водостока изхвърли синьо калъфче, като кутре. Вътре образи: Вяра, Надежда, Любов!

Любовта не е достатъчна. Не може да съществува сама. Не може да е изцеление. Искра, но не и огън, който вечно гори. Сладка нежност, утеха, но не и лек за раните, които времето оставя в душите ни. Във вихъра на живота, в бушуващите бури, тя е листо, носено от вятъра. Толкова уязвима.

Любовта не е достатъчна. Чуплива, пред силата на реалността. О, Любов – светлина в тъмнината, не можеш да осветиш целия ни път. В безкрайния кръговрат на времето, ти си само миг, който бързо отминава. Сладка и горчива, радост и болка. Недостатъчна си за да намерим покой и спасение в този свят.

Любовта не е достатъчна. Дар и проклятие. Всичко и нищо. Мечтата, която никога не се сбъдва. Но все пак, ние те търсим, защото без теб сме изгубени. Обичам те, Любов, дори в твоята недостатъчна самодостатъчност. Прикована към своето триединство с вярата и надеждата. Идвай понякога да пием чай.

МАГАРИЦА

Не знам защо, не знам и как
всели се в мен магарешки инат.
Ако прочуе глухият, а безсловестният ми проговори,
ще хвърля мигом магарешки си окови.

Обичам се такава, каквато съм.
На никого не преча, понякога рева отвън.
И движа се по калдаръма без охота,
самара удрят ли ми – спирам колелото на живота.

С мен не може току - така да се говори.
Обичам да мълча, обичам и да споря.
За мен е лесно да опъна врат,
не съм създадена за впряг.

Умирам трудно – само по желание.
Катеря упорито, бавно, със старание.
Не ме замеряйте със ругатни, че ще ви
бия къча, та ще ви паднат всичките зъби.

МЕЖДУ СЦИЛА И ХАРИБДА

Жадувам равновесен бряг и между Сцила и Харибда се провирам.
Сърцето е на вахта, и като стар моряк припява в приливния ритъм.
Зашеметени, слънчевите нишки се препъват в скърцащите корабни
въжета, оплитат се в платната, в котвата оранжево – ръждива светят.

В безветрие изгрява първата звезда. С плащ нощта покрива палубната
койка. Примигва фарът с ярка светлина. Вършее в синьо жито гривеста
вълна - ръкойка. Окачва звездопадът неонова луна, като часовник над
всемира. На флага чайки се полюшват в очакване пасажите със риба.

В сенките си гларуси сновят и с писъци разбуждат тишината. Рибарят
сутрешния вестник взел, увива червейче за стръв, на кея с кофичката си
присяда. А някъде липи и кестени цъфтят, валят цветчетата им по земята.
По парапетите мечтите скръстили крака стоят и чакат да пристигне влака.

Във пясъка следите ни се губят, все пак били сме тук, на този бряг.
Посрещали сме залези и изгреви. Обичани били сме и сме обичали, и
радостта с печал вървяла е ръка в ръка. Какво сме търсили, какво загубили
ще ни подскаже вятъра, когато ни намери, преди да вдигнем пак платна.

МОРЕТО

Да те прегърна, да се сгуша, да те стопля, като вълната и брега далечен.
Морето не е повод да бъдем с теб самотни, за да се сближаваме.
Да те обичам, да те милвам, да се прощавам, като вълната и брега далечен.
Морето е причината да бъдем заедно, за да се отдалечаваме.
Не идвай и не си отивай безконечно,като вълната и брега далечен.
Морето е роман за корабокрушенците, с поанта за търпението.
Не искай да те чакам вечно, като вълната и брега далечен.
Морето граница е между земята и небето. Обърнем ли си хоризонта –
врата ще се отвори един към друг, портал на път към себе си.

МОЯТ ПЪТ

Прав или изправен?

Марк Аврелий

Подаде ми Фортуна, сляпата съдба, кълбото на
живота с преплетените нишки. Храбро тръгнах.
Бях черната овца по неотъпкана трева, опръскана
с кръвта на кротко стадо, натръшкано от вълците.

Сред жабешкото квакане и змийско съскане оставях
стъпки в калта. Разпилявах по насрещни ветрове
тъгата, овехтяла сред паяжини от спомени. Преди
разсъмване разбрах, назад не трябва да се връщам.

Не знаех що е страх. Крила си присадих с калем от
странна птица. В забраненото небе на разума летях
с Икар, с изпепелените от слънцето мечти,
дамгосани със стигмата „Различен“.

Опазих се от тайни и вампири, от загуба на
време за мнимите герои - „безрасъдно смели“.
Загадка съм. Необходимо търся отговори
еднозначни, в оправдания не инвестирам.

Хулиганка съм. Напук на безразличните живея. Неподчинена.
Усамотена в безумната тълпа. Крещящо равновесна.
Посоките законодателствам в безцарствие. Във времена духовно
бедни не стоя на ничия страна. На себе си противодействам.

Самодостатъчно съм независима. На никой не
доказвам. Обичам свободата. Не са ми интересни
случайните случайности, бягството на жертвата,
очакването на смъртта при странни обстоятелства.

Безгранична съм до абсолютен максимум. Провиждам.
Безцеремонна, като шут, на който никой не би посмял
да се обижда. Вътря и суча. Но пасаран! Решавам тук,
сега, защо и как. Не разрешавам да ми казват: Стига!

Не съм предател, а защитник. Прощавам. Скала не съм.
Не оправдавам неподготвените за изкачване. Опасно е.
Отхвърлям всякакви съмнения, когато се намесвам.
Обяснявам. Разкривам същността с търпение във времето.

Не съответствам. Не искам да съм популярна.
Очаквам да ме разберат без интродукция.
Стандартите не могат да ме управляват, ако
ме принуждават да прикрия същността си.

Позволявам си да казвам туй, което мисля.
Безпричинно ми се доверяват, с искреност.
Ще ви заставя да платите за ненужните сълзи,
обидите и унижението, ако си го позволите.

Приемам някак себе си, каквато съм – такава.
Внимавам за безотговорността и глупостта си.
Дали съм Алфа, Бета или Сигма истинска жена?
Докато дишам се надявам в трите да се вмествам.

Попитах Фортуна, подала ми кълбото на
живота с преплетените нишки: Накъде сега?
Ще мога ли да пазя равновесие? Когато разбереш,
ми каза тя, тогава значи, пътят ти е свършил!

НА ПРЕДЕЛА

Ако ме питаш за какво съм дошъл на този свят, то ще ти кажа:
За да живея на предела на възможностите си.

Емил Зола

На предела на възможното живях. Да срещна себе си поисках, когато сенките ни спират да растат по пладне, наопаки започват да вървят, та чак до икиндия. Опасах пояс в пепелта околовръст. Със сърп прерязах земната си връв и кръст по-тежък от олово си поисках. Изпросих орисия, като чумберя черен на вдовица.

Сполай ти, Боже мой! Със синори не ме наказвай. Пътеки ще си отъпча в студ и в зной. Ще се надпявам с водата, що пълни менците ковани. Чешма от мермер камък ще ти направя и ще поя с любов, от извора по-чиста, душите жадни, доде не найда твоя благослов за стореното и нестореното, и корени не пусна в небето, и пръстта.

Не ме оставяй, Господи, очите да изплача! На колене пред Тебе ще постоя и нека, като вощеница не изтлея в мрака, а ярко да горя с надежда, с вярата и светя с любовта ти. Да бъде ден! Но не можахме човешките си сенки да надскочим, привързани вървят със нас до сетния ни час и вечно ангелът с дявола се бори. Отколе сменя се денят с нощта.

Във всеоръжие води ме и да загина, никому да не е жал. Не кълне семе на безсилие, божествена искрица скрита ли е, зад седем катинара смъртен грях. Пропадна ли, подай спасителна ръка! Аз църква ще ти построя висока, с камбанария додето поглед стига, с иконостас от абанос. Христос ще се усмихва благо, прострял ръка над земния чертог.

НА РАМО СЪС ЗАЛЕЗА

На нашата уличка, дето играехме с теб до морето,
с разбит тротоар и дървета издигнати в ранг до небето,
в гръцките къщи с балкони извити,
сред амфори, каменни гробници скрити,
минерална вода с мирис на сяра,
булевардът на кестена, звън на китара:
детството там ни премина -
като мъдро послание,
като счупен лък на цигулка от много старание,
с партитура окъсана върху старо пиано,
като нежна целувка с дъх на жасмин,
с водопад от желания.

И няма ги нашите, и няма ги вашите.
В бюфета във хола прашни останаха чашите.

На нашата уличка дето от таванската стая виждах морето,
на плетена койка съзерцавах непорочно небето,
и крачеха важно като отряд на Деникин,
гларуси гладни по покрива ламаринен -
там отдавна не тупат килимите,
отдавна не бършат витрините,
отдавна не палят печките,
не знаят нищо за буболечките.

И няма ги нашите, и няма ги вашите.
Прегръщам те, сълзите сами се търкалят по чашите.

На нашата уличка дето се чуваше нощем морето,
Емил пееше в Летния: „Моя страна“ със „Синьо-Белите“,
а ние седяхме на първия ред и се гордеехме.

Зарята посрещахме в къщи и никой тогава не беше намръщен.
През май дефилирахме, леко скандирахме, а после в сладкарница -
саварина, боза, плисирана рокля, бяла риза, навалица.

И няма ги нашите, и няма ги вашите.
На рамо със залеза допиваме чашите.

НАЛЕЙ МИ ОТ ТЪГАТА

Налей ми от тъгата. Обречени, очите ни сбогуват се.
Заключени зад четири стени в безсилие се мятат думите.
Присъдата на суетата е мимолетна, като фойерверките.
Да пием за съдбата на безумно смелите!

Налей ми от тъгата. Но нека да е истинска.
Вий в ъгъла притиснат - до невъзможност искрено.
Почувствай тежестта и - куршумено оловната.
И нека да горчи. По лесно се преглъща с болката.

Налей ми от тъгата. Във нея има само спомени.
Разлиствай ги и ги помилвай - голи и самотни са.
Понякога ще те откривам, Тъгочерпецо. Ще сядам
до прозореца. Налей ми пак тъга и малко обич.

НЕ ЗНАЕШ

Не знаеш укротената вълна
как гали привечер скалите,
как плиска се в брега сама,
като каторжник отброява дните.

Оставя в пясъка следи,
дълбае морското корито,
целува залеза и спи,
във залива на Афродита.

Не знаеш как на сутринта,
от порив страстен се събужда.
Във стремената на нощта,
препуска да догони утрото.

НЕ МЕ БОЛИ

Оловно, заядливо кристално огледало,
отхвръкнало на пода, незнайно как.
В парчетата ти смело се загледах
и на парчета себе си видях.

С ръцете си събирах се, обаче
понякога ме гложде вина -
не съм със себе си наясно,
а исках в цяло да се подредя.

И сприхавите пръсти се порязваха,
в острите шеги на отражението.
Триъгълните ми мечти зарастваха,
преди да прокървят в сражение.

На колене застанах някак си неловко.
Стъклата исках да изрина. И ми стана жал.
За необяздените ми надежди, табунът
от копнежи и тропотът мечтан.

Не ме боли за счупеното щастие.
Не ме боли от раните зарастващи.
Не ме боли,че думи неизречени разбиха се.
Не ме боли, а значи, не е истина.

НЕБЛАЖЕНСТВО

Блаженство е когато заключеният се смири със своите вериги.
Салман Рушди

Когато се смиря със своите вериги, ще Ви устроя пир
и ще живея в мир. С всички!... И моля Ви, недейте да
подсмърчате. Сублимирайте! Без вопли, неуместни укори.
„Vox populi vox dei": Блажени вярващите и падналите духом.

Защо така с лошо ли? Овце ли са ви нужни? За да ги броите
преди сън? Да ги доите? А може би ще стрижете до кожа?
До ножа да търпят! Останалото не е за тях? За Бога! Рефрена,
бързо!: „Не пей ми се, не смей ми се. От днес вече ще да блея".

Мисъл здрава не се ли ражда? Правете. Измислете. Нещо!
Позволете да издишам единствения си живот. Отричам
здравомислието. Отрекох се! От впечатлението Ви за щастие:
Отричам се несъвместимо с живота. Подайте ми пилата и веригите!

НЕПРИВИЧНО

Над здрача на рубинена река, над лодката полюшваща спокойствието на деня приканваща го да заспива, се стрелна птица. Разсече хоризонт от лава и се загуби в залеза. Замря в камбанен звън града. В свещица слънцето догаряше в отблясъци. Земята звездното небе растла. Луната по мокри стъпала се заизкачва с вятъра.

Сълза, превърната в кехлибар се отрази в зеница. Прогледнах. Всевиждащо око видях и разпростря ръце Спасителят. На границата между двата свята спрях да се помоля. В сумрака, броеница от несбъднат страх изплиташе Двурогият. Разкъса я внезапна светлина. Окови тежки сякаш издрънчаха и литна до възбог една душа.

Колоните от мрамор се въртяха около оста си, а куполът над тях отдъхваше. Летяха къщи, кръжаха хиляди семафори. За милостиня се редяха гълъби. Пърпореше пране. Въжета. Саксии по первазите се блъскаха. Центробежно привличаха се хората и после се отблъскваха. В суматохата се разпиляваха, а после се завръщаха. И пак…

Без всякакво приличие зад ъгъла изскочи просяк, а уличните лампи удължиха сенките. С бездомно куче прекосих паветата. Изгубих се във вртоглавия град. По пейките в парка се търкаляше в принудителната си привичност скуката. Хайде! - казах и. Недей да театралничиш. Напускай сцената, на публиката си омръзнала.

И тъй, потръпващ от студа на своите несъвършенства, облегна се на мен светът. Времето дойде - ми рече. Едни ще спят, други ще се будят. Сменя се денят с нощта. Вчера беше, днеска е, утре пак ще бъде. По мост от хиляди причини преминаваш от раждането до смъртта, но измисли поне една, към себе си отново да се върнеш.

Над здрача на рубинена река, над лодката полюшваща спокойствието на деня приканваща го да заспива, се стрелна птица. Разсече хоризонт от лава и се загуби в залеза. Замря в камбанен звън града. В свещица слънцето догаряше в отблясъци. Земята звездното небе растла. Луната по мокри стъпала се заизкачва с вятъра.

НЕСБЪДНАТИ МЕЧТИ

Несбъднати мечти, несбъднати надежди,
несбъднати желания, копнежи прежни.
По голото ми тяло оставили са отпечатък
невидимо кървят, студени като кръстопътен вятър.

Крал Лир съм аз и лейди Макбет бях,
със черепа на Уорик разговарях и ридах.
Опитвах да не гледам висящия кинжал,
мечтите си превръщах в проклятия и срам.

Не знаех - времето със тях не ни отдалечава.
Което си е наше, с нас остава.
Преди да отболят, заченали са сбъдване.
Нощта най-тъмна е преди разсъмване.

НИКОЙ ЧОВЕК НЕ Е ОСТРОВ

No Man Is an Island

John Donne

Не ме укорявай, че скитам по безлюдните плажове. Търся стъпки от самотни сърца! Разсъбличам вълните. Зъзна в разноцветните стъклени спомени с пясъка. Посрещам разбитите пръски, заобляващи непокорна скала. Флагът пърпори. Сърдит е на вятъра и на пустия кей. Премрежвам очи. Запалвам главнята на залеза. Небето люлее звезди.

Никой човек не е остров, но е остров за друг. Копнеем да бъдем моряци, но зове ни брегът. Под лозницата, до смокинята - празната бъчва е дом и присядат родниите, закръжават с чайките недоспали приятелства, досадни съседи и нелепи мечтателства, неприличните връзки и обстоятелства. Никой човек не е остров, остров е само светът.

Непременно и настоятелно, достоверно и обезателно трябва да се изгубя, като стари пари. Ще поседна в крайбрежна далечна таверна и вторачено ще погледна в очите на времето. То се е сгушило, леко прегърбено, с опушено сиво сетре, с накривена кокарда, с котва на шапката и по навик припалва цигара, преди да ми каже: Здравей, знаеш ли…

Никой човек не е остров, но е остров за друг. Копнеем да бъдем моряци, но зове ни брегът. Под лозницата, до смокинята - празната бъчва е дом и присядат родниите, закръжават с чайките недоспали приятелства, досадни съседи и нелепи мечтателства, неприличните връзки и обстоятелства. Никой човек не е остров, остров е само светът.

НОМАД

В огледалното, нескопосано време на бъдещо минало,
подивяла препускам през себе си, безразборно пресичам се.
Изгарям мъртви стърнища, сред пушилка, в галоп, дири замитам.
Пепелище, Дървото без корен, Кръстопътна безпътица е името ми.

Предсказвам и обети не давам. Не съм се измислила.
Не стъпвам на земята отдавна и пия само от извора.
Превземам всеки ден себе си, като трън от пета се изтръгвам.
Животът е болка, с нея ще идем пак там, откъдето сме тръгнали.

Стоя като кол в коневръза, държа си юздите. Не слагам обездка.
Понякога слизам от коня, тогава свирете: Повестка.
Не се смесвам с другите, не съм благонравна, не постя.
Когато обичам, обичам. Прощавам безмилостно и милост не прося.

НЯКОЙ МИ КАЗА

На брат ми Краси

Някой ми каза: Обичам те,
просто защото си ТИ...
Не брой рикошетите в залеза, присвила зеници.
Не измисляй безопасни мечти.

Знам,че трудно преглъщаш обидите.
Знаеш, ведрата пробити поливат и тръните.
Няма време. Нямам време, когато се съмне
сянката ти да диря, та с нея да меря баирите.

Остани в оня град с калдаръмени улички,
при чешмите от камък с чемширите.
В медния звън на камбаната. На чаршията.
При гергините пъстри, в двора с димитровчета.

Не замествай лика ми с иконите. Просто обичай ме.
Не се вричай на никого. За теб ще се моля.
Попей ми любимата: „Сестра кани брата на вечеря“…
Невъзможното ще се случи с търпение.

НЯМА МЕ

Не, не мога да те отрека.
Ти все пак съществуваш.
Някъде, където аз не съм била.
Няма ме и никога не ме е имало.

Не, не мога да те приближа.
Ти си толкова далечен.
Някъде, където аз не съм била,
няма ме и никога не ме е имало.

Не, не мога да те нарека.
Ти навярно си безименен.
Някъде, където няма имена,
няма ме и никога не ме е имало.

Не, не мога да те нараня.
Ти не чувстваш болката.
Някъде, където е душата,
няма ме и никога не ме е имало.

ОБЕЩАНИЕ

Така ще си умра от самота, увяхнал цвят в мъгливата градина и няма да остане и следа от туй, че на света живях и бях любима. Обичах, вярвах и мечтах. Не смесвах виното с водата. На черно бяло никога не казах и истината не подмених с лъжата.

Понякога жарава бях, понякога застивах като лава. В гнездото на оси по често бях, отколкото с пчелите мед да правя. Главата вдигната държах, под мен трепереше земята. През януари се родих, навръх Йордановден. Обрекоха ме на морето и реката.

Сред зимзелена разцъфтях – ту в бяло, ту в розово или пък в синьо. В земята здраво се държах. Небето беше ми кормило. В нощта бях мъничка светулка, а денем бях щурче с гъдулка. Превърната в целителница ще кацна на иконостаса като птица.

Думи ще разплитам, мислите с черни гологани ще ги връзвам за косичник. Пендарите ще заменя с рими. Сукманът с риза ще пазя в скрина, сред лавандулата. В червено ще облека душата – да не студува и своя дух ще подчиня на словото, за да се родя отново.

ОБИЧАМ ТЕ

По П. К. Яворов

Обичам те, замислен и спокоен,
с открито по сократовски чело.
Ти буден сън си. Откровение.
Венец от тръни с ангелско перо.

Душата ми за изповед ридае.
Сърцето с разума седят на кръстопът.
Не бият песенно черковните камбани
еднакво за живот и смърт.

Обичам те, изплуваш тайно в полумрака
на бъдещия ми забързан ден,
и мисля си: Това е той, аз него чаках!
Той, рицарят на розата от мен пленен.

Душата ми за изповед ридае.
Сърцето с разума стоят на кръстопът.
Велик е Бог, че дал ни е страдание,
надежда за спасение и благост за изпът.

Обичам те, защото си предвестник
на всичко, съдбата що ми обеща.
Ти огънят си слизащ от небето,
молитвата на моята душа.

ОБРАТНАТА СТРАНА НА ВРЕМЕТО

Обратната страна на времето – милиардите единствени мечти.
Там падат ежедневни метеори – искри от хилядолетните любови.
Изгарят изумрудените кули на крепостите на страстта. Обвити
в нежност ражда се раздиплена и полугола човешката душа.

Обратната страна на времето – забравено сърце с надпис: До поискване.
Ковчеже патинясало, писма и ключ ръждясал, престорена усмивка.
Отдалечаващи се стъпки, прибран чадър и дъждосвирец във окото.
Танго и улични фенери. Прозорците в разкъсаните облаци се плискат.

Обратната страна на времето напомня: Светът е преходен.
Необичайният му виолетов цвят ще оживи перото пишещо история.
Вселената мирише на малина. Вкусът на Млечния ни път е ром.
Да спорим или да се споразумеем с обратната страна на времето?

ОБРАТНО КЪМ ЛЮБОВТА

О Объркани от вероятности несбъднати,
Б Барикадирани в нечия увереност за случване,
Р Ронливо пясъчни от вихри на страстта отнесени,
А Адажио на Албинони са неизречените думи.
Т Текат в талвега на влюбена река от мисли,
Н Намират разума за егоистично ексцентричен,
О Оранжеви са, като небето зазоряващо - залязващо,
К Като кандило в мрака на неслучващото ставащо.
Ъ Ъгли от самота закръглят със възклицания за щастие,
М Минорни ладове отключват в припеви ангелогласни.
Л Любов безкористна и благостна с думи се не превъзнася,
Ю Юница безсловесна тя е, всичко претърпява и понася.
Б Безчинстваща и горда, сърдита или злобна, тя не е.
О Обратно търсим я, неповторимо истинска и вярна.
В Виновна е заблудата,че привилегия тя е на поетите,
Т Товар и бреме, болка не е, не съществува безответно.
А АМИН! Обратно към любовта върнете се. Да бъде с Вас вовеки!

ОМАЙНИЧЕ

Родих се от нежно докосване,
сърцето ми сля се с магичния зов
на буреносните облаци. Проблеснаха мълнии
във въздуха с мирис на колендро.

Изправих се гордо. Сразих всички спомени
в предишни животи и бъдеща смърт.
Душата си кръстих Омайниче! Спасих те
отричайки себе си, за да те има Любов.

Приех,че съдбата подготвя ми мисия огнена.
Привличах, отблъсквах. Смирих се. Извезах си герб:
пет венчелистчета омайнишко свързани,
пет рани от Кръста. Пътят на Бог.

ОПТИМИСТИЧНО

„Не се интересувам от бъдещето, защото в него ще прекарвам останалата част от живота си.“

Джак Керуак

В края на лятото, орхидеята с дъх на ванилия, цъфна. Лианата беше отрупана! Десет години очакване! Каста дива! Оспорих Евклид и сякаш успешно две успоредни прави пресякох. Станах във пет и по традиция сложих в джезвето с кафе, малко канела да кипне, течна сметана и захар.

С преамбюл, денят настъпателно, триумфиращо цветно настава. Ето на, дружелюбно съседът по чехли ми маха, докато отвързва ротвайлера за да прогони разнооките котки на дамата от мансардата, която се готви да тупа килимите. Пет пари даже не дава, че днес е неделя. Silence, ма-а му стара!

Добре, де! Ом! Аум! Внушавам щастие. Визирам налудничаво конопената си шапка с кокарда на точки по края. Намигам и. Телефонът: Усмихвам се, а всъщност страдам. Всичко ли е наред? Да не преживявам? Не, дума да не става. Ще помагаш, ако не се получава?… Ясно! Бодро, позитивно ще облизвам раните.

„Не се интересувам от бъдещето, защото в него ще прекарвам останалата част от живота си“. Звучи оптимистично, Керуак, приятелю, откъдето и да погледнеш. Ще поръчам жълти рози със зелено ръбче по края, синьо вино и моля непременно, ледарка, с две чаши! Чакам гост! Как кого? Дъгата, след дъжд, но още я няма!

ОСЕДЛАНО ВРЕМЕ

Опитвам се да видя нещата със затворени очи, защото с отворени очи не виждаш същото.

Жан-Люк Годар

Оседлавам времето. Постепенно. Не е нужно да бързам преди да го яхна. Втренчено гледам петното на челото му, очите от Вилеров гоблен и как мята опашка. После пръхти, потропва с копито, потръпва. Разгърсва си гривата. Потупам гърба му признателно: Ще се справим. Нека опитаме!

Кой определя дали си глупав или обратното… - питам го. Цената си как ще представиш? Този ли, безкористно който дава, раздава, дарява и учи другите какво и как да направят, той ли изглежда ограбен? Измамникът по-успешен ли е? Изненадващо! Това което си заслужава не се продава!

Защо поставяме часовника да измери неизмеримото? Хронос убиваме, неочаквано тръгваме от прозаичния свят. Напред или назад, все сновем, въртим се в кръг, гневно се връщаме в нищото и оставаме никои, ничии. Търсим причина „да сме“, като следствие и времето не ни отразява.

Да вярваме в Бог и законите? Късно е? Ретроградно? Питам?... Човеци, да ценим милостта наравно с прошката. Мярка за пребиваване в битието нека е: „Времето в нас е и ние сме във времето“. Обичай, почитай, не лъжи, не кради, … се вместват само в сърцето и в глагола „бъди“.

Знаеш ли, Време – имам девет живота! Всички започват от днес и оттук. Ще се боря с тях доколкото мога и по Донкихотовски ще обичам до смърт. Следите не крий, не замитай тайните радостни чувства, когато говорех с душата си. Съществува само време за щастие. Така е създаден светът.

ОСМИЯТ ЦВЯТ НА ДЪГАТА

Първи цвят – ЧЕРВЕН

Червена ябълка изпъчи снага нагиздена на дървото с ръждивите лишеи.
Червеношийка опашка надипли, изсвирука и сръцна на храста с офиките.
Червената кръв на петела опръска палача си и бавно обходи дръвника.
Червеният пояс препасал, каракулака в силяха, войвода събира дружината.

Втори цвят – ОРАНЖЕВ
Оранжеви тиквите се оплетоха във фунийки оранжеви на малките си тиквета.
Оранжевата котка накокърчи опашка и скочи на дувара каменен на съседа.
Оранжева пеперуда прехласна се и заигра с агънце астраганено, от въглен по-черно.
Оранжеви халища дърпани, престилки извезани алени прекрачиха стоборите дървени.

Трети цвят – ЖЪЛТ
Жълти жълъди тупваха с бодливи капачета на мекия мъх и заспиваха.
Жълто – златни ореоли озаряваха тъмно-строги, открити лица на светиите.
Жълта вратига на пътя. Каруца с два коня и гриви със жълти пискюли оплетени.
Жълтици заровени, във синьо приплamваха на Еньовден от огньове притегляни.

Четвърти цвят – ЗЕЛЕН
Зелена смокиня протегна усмирителна пъстра клонка на зеления смок и го сгуши.
Зелената тиня разстла мека завивка с извезани сърмени лилии и покани нощта с херувимите.
Зелен скакалец се оплете в паяжина,омота я с крачета и заспа надолу с главата овесен.
Зелено смарагдово стръкче трева под мечешки стъпки стреснато поздрави буболечката.

Пети цвят – СИН
Синя рокля на райета, синя шапка със пайети се оглеждаха в синевата на небето.
Синьо мидено оченце се разплакваше със солени морски сълзи,в пясъка се скрива бърже.
Сините татуировки на моряците посрещаха опърничава риба, пляскаща с опашка в таляните.
Синьо ставаше стъпалото на крайбрежна къщичка. Стъпки и такъми вятър син прегръщаше.

Шести цвят – ИНДИГО
Индигофера тинктториа екзотично е растение. Индигото копира кода на нечие въображение.

Индигови са нощите с големите звезди във замък с островърхи кули, надвесен от скалата.
Индигова е скъпата подплата от нежно кадифе на хермелинов плащ със знака на кралете.
Индиго е духовен цвят. Смирение. Привързаност към знание, обвързаност с доверие.

Седми цвят - ВИОЛЕТОВ
Виолетови сънища с полета шафран.Теменужени погледи. Вкус на мед,аромат на тамян.
Виолетови сфери от див лук. Цветен фонтан. Персеиди. Небе. Недовършен роман.
Виолетова капка къпиново вино. Отразен в недопитата чаша пламък на свещ. Ша ноар.
Виолетови спомени за бели коне, лавандула със сребристо - зелени листа. Будоар.

Осми цвят - БЯЛ
Порой илюзии валят. Опитваш да избягаш, когато разтваря се чадъра божествен на ДЪГАТА
и седем цветната феерия превръща се в знака за безкрайност. Цветовете избледняват.Бяло.
По призрачния мост „МЕЧТА - ДЪГА“ вървиш, с усещане, че пътят ти предначертан е.
В живота честен ли си, с чисти помисли - духът ти божествен прави туй, що душата ти желае!

ОСТАНИ, ЗА ДА ХРАНИШ АНГЕЛА В МЕН

На Александрина

Служебните духове имат битие по волята на Отца, привеждат се в битие от действието на Сина и се поддържат в битие, чрез присъствието на Духа. Предназначението на ангелите е святостта и пребиваването в святост.
Св. Василий Велики

СЛАВА БОГУ, каза душата и сто пъти на глас го повтори.
Безсребърна, пречисто - невинна и праведна не ме укори и не
спори, затова че отричах вината от грешките и претръпнах за
болката скрита под венеца от тръни, който сплетох с усмивка.

СЛАВА БОГУ. Не знам как оцеля. Ослепените по-добре
себе си виждат. Жива си, щом препъни камъни имаш и
мечтаеш да бъдеш добра. Ако си толкоз корназ, отгледай си
Юда за тридесет сребърника, така светът всеки път ще възкръсва.

СЛАВА БОГУ! Безкрилите няма как да летят, крякат в блатото.
Душата се дава веднъж. Безпепелна не се разпръсква по вятъра.
Тя пее в ангелски хор. Всяка трела издига я, като прашинка нагоре.
Душата е крепост. Крепост не са четирите и стени, те са посоките.

ОТ РАЗСТОЯНИЕ

Обичам те от разстояние, от времето когато бях дете.
Професор. Сериозно – смешен мъж. Интелектуалец – декадент.
Отнякъде долиташ с крила разбити и с хладен тон навикваш на
тълпата иронична. Игнорираш пешки. Говориш със апломб.

Обичам те от разстояние, от времето когато бях дете.
Вглъбен и тих – „Мислителят“ от скулптурата на Огюст Роден.
Ти тайничко си тананикаш, понякога запяваш сам и искрен си
със всеки, похлопал на сърцето ти да се помоли като в храм.

Обичам те от разстояние, от времето когато бях дете.
В очите ти - салюти празнични, звучи душата на вечерния тромпет.
Ти носиш болката си като карма. Търкаляш я нагоре, като камък на
Сизиф. Странник. Одисей. Завръщаш се в Итака вечно. На Омир - стих.

Обичам те от разстояние, пораснах и не съм дете, и всъщност
приказките са за възрастни. Герой си в тях, мъдрец и джентълмен.
Как се роят в мисловника ми думи, завити в орехова шума като стар
завет. Непристойно малко хора са, с които да ги споделя. Намерих теб!

ОТ ТИХИТЕ ВОДИ ДА ТЕ Е СТРАХ

Вие сте предопределен да станете само един човек –
човекът, който вие решите да бъдете.

Превзели сте ми територията! Мадам, не ми е днес до вас!
Ще хвърлям кючове и ще рева със глас, а вие се омитайте.
Не дръжте повода. Дано кандисате да понесете магарешкия ми
инат. Събирайте си дърмите. Обирайте си крушите. След вас…

А, значи ще се борите! Защо ви е фатален край? Познавам ролите.
Не сте подготвена за разликите между нас. Идете да се молите.
В кръвта ми е последна да се смея. Доверие на никого. Не бия
клепалата да ме чуят глухите. Обет: сама изливам си куршумите.

Не съм присадка от калем, не съм и саморасляк. Мен корените
ме държат и буйна съм, че често ме подкастрят. На село не ми
се живее, а от града избягах. Остана ми едно сърце и в него
пребивавам. Самоуверените нямат Бог. Аз вярвам!

Бях в клоунада. Танцувах с вълците. Прибирах си сама сред буря
съдраните платна. Събирах тихичко трохите обич, останали след
лунатични скитания – за птиците накацали по перила от самота.
Бях и безумно влюбена в мислите за другите и оцелях.

ПАНАИРЪТ НА ДУШАТА

Девет страха ще преборя:
Първият – от самотата.
Вторият – от мен самата.
Третият – от болката в душата.
Четвъртият – от времето, което ми остава.
Петият – от незарастналата рана.
Шестият – от егоистите.
Седмият – от нечестивците.
Осмият – от предани ласкатели.
Деветият – от грешните приятели.
Девет порти ще затворя.
Девет свещи ще помоля:
Богът в мен да слезе на земята
за да види панаира на душата.

ПАСТОРАЛНА ПЕСЕН

Въздъхна сладостно земята и като пита разломи се.
Пендари слънчогледови под синевата се подредиха.
Окото на орел в гнездо на гургулица стрелна.
Златен житен клас във слънчевия диск наведе се.

Пробяга сянката на закъснели облаци в браздите.
Сърна се скри с подскоци в долчинките.
Протяжните си вейки люшнаха върбите.
Вятърът левент заигра хоро с тревите.

Небето със земята вдигнаха наздравица.
Надвисналото висине раздра светкавица.
Дъждът заромоля над щъркови гнезда.
В делва пукната змията пропълзя.

Реката се разбърза, камъни прескачаше.
Лъка в гъдулката щурецът влачеше.
На клонка мокра се разпя синигерът.
Дъгата пъстроока спря над пътя и намигна.

ПЕТИЯТ ЪГЪЛ

Съмнявам се, че съществувам. Уседналост нямам и скитам. Да пасна опитвам Недостига ми въздухът, счупен съм. Прибран несъбран, като пъзел в забравено чекмедже. Щом изскоча от там ще хвана трамвая за да му обърна посоката без да дупча билет.

Петият ъгъл не отваря пространства, неудобен е. Отегчен. Не приляга на рамо. Не е за компания. Некомфортен, като старо мазе. Плаче на арената в цирка, усмивка разтяга за равновесие,смело пристъпва по опънато като струна въже.

Ало! Кой ти каза,че можеш тук да останеш? Върви, знаеш къде… Събирам си ъглите и се омитам - им казвам. Бях петолъчка с рубини. Сега прося, паважа мета, оцелявам. Разкарайте го от тук този боклук! – подритна ме с крак млад атлет.

Човек на никого в света не е нужен, като петият ъгъл, освен само на себе си и на БОГ!

ПИРАТСКА ШАПКА

Символ на нашето време е безпорядъчната трескава деятелност.
Педро Алмодовар

Рисувах пълна месечина с прозрачната и фееричност. В изгрева
гротескно я втъках, като любов изгаряща, но платонична. С весла
от прилива загребах вълна неукротима. Космичен прах под
кръглоликата луна постлах и я завих с разплискана пенливост.

Скицирах, как трескавия ден плени нощта сред слюдата
блестяща. На мокър пясък „Йо-хо-хо!“ изпях. Превзех по
две на абордаж проскърцващите стълбички на фара. Луната
стара угасих. Прибрах си четките, статива и мрежата рибарска.

Понякога си спомням в безпорядъка на своята деятелност за
нежния букет метличини и незабравки, и как в мимолетното
си съществуване морето успя да разлюлее, луната да възпее,
и с панделка да върже синевата за моята пиратска шапка.

ПОВЯРВАЙ В СЛУЧАЙНИТЕ НЕСЛУЧАЙНОСТИ

Опитай да умреш случайно, но няма да ти се получи.
Случайни ли са случайните неща или са неслучайни случки?
Преди да си напуснал този свят, в случай, че случайно си изпълнил
дори и непосилните неща и от случайностите си се отърсил
в теб остава винаги вина, която неслучайно си потърсил.
Вина за туй, че някога си бил проспал щастливия си случай
или за туй, че пак случайно в живота нищичко не си научил.
Случайно да сте виждали жена без минало и мъж без бъдеще
но ето среща ги съдбата и неслучайно случаят опитва да ги свърже.
Животът неслучайно оприличават го на тържище, когато
си попаднал там, белята неслучайно сам си търсил.
Случайно ти предлагат нещо неслучайно и мислиш си да тръгнеш.
Случайно вземеш ли го днес е рано, а утре неслучайно късно.
Случайно да ти се намира огънче, защото неслучайно необичайно ярко светиш?
Повярвай в случайността да бъдеш светлина от светлина и
неслучайният посредник в случайно съществуващото утре.

ПОВЯРВАЙ МИ

Не скърбете, смъртни, не измервайте вчерашните загуби, не измервайте днешните дела с утрешния аршин. Не вярвайте нито на миналата, нито на бъдещата минута. Вярвайте в настоящата минута – бъдете щастливи сега!

Омар Хаям

Повярвай ми, щом удари неизбежният час и безбрежният сън ни настигне, не избираме нито звездите, нито водата прииждаща да целуне брега, нито вятъра, който следите на времето ще изгуби в пустинята. Скрити са тайните отвъд земното в очите на всяко сърце… Другите в нас с тях ще открием.

Повярвай ми, преплитат се „искам да бъда“ и „бях“, като отблясъци сребърни от хвърчило. Няма утъпкани пътища, по които вървим и пътечки, изсечени сред леса да преминем. Пред стените от страх, всеки среща своя учител. Опознал нашите тъмни страни - безразличие, гордост, илюзии, гняв, снизходително нека ги прати в немилост.

Повярвай ми, реките - мечти имат обратно течение, а животът обича канона, не изненадите. Среща ги с твърдостта на скалите от думи, жестове, погледи и променя им талвега. Луна кръглолика пришпорва с гръмовно дайре. С табуни коне ни връхлита. С прашни сълзи облива небето и ни оставя сами, сред морета от избори.

Повярвай ми, не съм напускала Рая и още гриза забранената ябълка. Разпознавам трудно доброто от злото, началото, началото на края и края. Освен петте сетива прораснах с крила – да не ходя. Обичам Създателя, своето Curriculum vitae, въпросите без еднозначните отговори. Dum spiro spero, така преминава животът ни!

ПОСЛАНИЕ

На Ася и Краси

Какво в ставащото има смисъл и
някой отвъд това тъй – сложно битие,
разчиства пътя, за който трябвало е
някак си отдавна да прогледнем.

Ще светне в тъмнината неочаквано
отдавна загасената ни светлинка
и ще примигнат на колата фаровете
сами. Очите ни ще плачат със дъжда.

Ти кой си? Какво поиска да ми кажеш?
попитах с поглед догарящата ти цигара
до внезапно разсипалото се кафе.
Нали си там в отвъдното, завит с безкрая?

Аз идвам, за да ти разчистя пътя. Ще видиш знак!
- ми казва той. Но как?...Та ти си там, където няма
сънища, никой не заспива, защото има вечна светлина!
Ти само пожелай и всичко ще се сбъдне. Имам план.

ПОСЛЕ? БЯГАЙ!

„Животът е твърде кратък, за да го прекарваме в съмнения.“
Едмон Ростан – „Сирано дьо Бержерак“

Престани да се пулиш – си казах. Има и други ненужни на някого, но на себе си нужни. Разбра ли? Взимай си четката, объркай смело боята. Хубавичко опръскай, ей с тази червената – белите гълъби и фонтана насред площада с часовника, Вавилонската кула в душата. После? Бягай!

Виж дъждовните капки как ръсят сребристи монети по плажа. Нахрани скандалните гларуси. Виж кормораните, дето далдисват, раковинките как рачета влачат. Надникни отвъд виолета на зеления риф. Ултра-черната каска с череп, на „Харлито“ небрежно оставена, слагай. Пали! Газ! После? Бягай!

Може би, сигурно, ако, но, обаче, ами … Силогизмите не се вписват в картината на последното лято, в забранената пролет и очаквана зима, от която зъбите тракат. Есента на живота слага си шапка, намига красиво, купува билет. За къде? За кога? Не е важно! – ти казва. Взимай влака! „После“, не съществува! Затова: Бягай, бягай!

ПОТОПЕНАТА ЦЪРКВА

Отрязък време ще стърча с кубетата на потопената в язовира църква.
Ще се опитам да крещя с разцепена камбанария, щом дявола на кръста
се качи, божествения съд изчезне от стенописите в наоса. Всевиждащо
око под купола ми ослепя от плач и Бог напусна абсидата олтарна.

Кой ще прости за сторения грях, за бесовете, за недовършени митарства,
за добродетелите, принудени сами да се спасят, за вкоренената в сърцата ни
нерадост? Нетленна ли е любовта и тленна вярата в доброто щом Иисус Христос
оставили сме да се удави в дълбокото, забравили за чудото, че ходи по водата?

Покрийте ми срама, че не опазих Божието слово. Не мога да защитя светиите,
иконите мироточиви и архистратите в сребърни одежди. Лястовиците отдавна
не кръжат, а някога тук свиваха гнездата си. Безкръвна жертва – свещица
апалете и „Отче наш“ кажете за спасение. Отново съградете храм.Благословете.

ПОТРЕСАВАЩО

Ако Иисус няма нищо общо с Истината и Истината няма нищо общо с Иисус, то аз предпочитам да бъда с Иисус, отколкото да бъда с Истината.
Ф. М. Достоевски

Обречени сякаш будуваме в неразбраното минало с неслучено бъдеще.
Бронзови залези вписваме сред руини на църкви с килнати кръстове.
Лозници преплетени пред къщи от камък в порозовелите утрини плачат.
Стени опразнени от любов сриват се зад дуварите опустели от чакане.

Обвързани с времето крилатите думи отпечатват катран от перата си,
следи от безименни ангели, измислици от усмивки, печал и предателства.
Непонятно е как неизбежно умираме в пустини с дървета без корени.
Непогребани раждат се мислите, че животът е дар за малцина достойни.

Окончателно, безвъзвратно се пръкваме. Притежаваме само сянка, смъртта си.
Тя надвисва, като Дамоклиев меч във всяка секунда непоискано бъдеще.
Цяла вечност изпитваме Бог! Потресаващо! В краткостта на момента
от първо дихание до сетния стон съществуваме, а смисълът е в Разпятието.

ПОЧУКАЙ НА НЕБЕТО

От перестия облак слез
мини през седем цвята на дъгата
на седмото небе възлез
послушай музиката на душата.

А после си тръгни от мен
за седем дни и седем нощи
почукай на небето и запей
и пътят сам ще се отвори:

За мене – до, към мене – ре,
до мене – ми,пред мене – фа,
зад мене – сол,със мене – ла,
без мене – си, във мене – до.

Не знаеш ли, че стигнал си върха,
последна кота в планината!
Но гамата не свършва тук,
а в музиката на душата.

ПРЕРАЖДАНЕТО НА ДОН КИХОТ

Не може болката във ляво с нищо да се замени.
Да те боли, да заздравява, означава че си жив!
Дали е снисхождение или обида да те наричат Дон Кихот?
Изгубва смисъл саможертвата, когато лудостта е благослов.

И не е важно, кой ще те посочи, че читав си или пък тра-ла-ла
и Росинант обязди ли преди да сложиш на раменете си платна
от победени мелници, вместо крила. И не разбра ли,че Дулсинея
още търси пробития си леген, а ти го носиш гордо като шлем.

Прераждаш се и смелостта ти оцелява. Свидетел, че свободата се
намира на копието във върха. Като оръженосец Санчо ще оставиш,
че знамето да носи не му е във стила. Попитах: Какво си мислеше,
че правиш? Ти ми отговори: Всички знаят. Безумието ражда свобода!

ПРИСТАНИЩЕТО НА ДУШИТЕ

О... Сила, всеобхватна и животворяща! О, дишащ Живот! Освободи ни от незрелостта да не пребиваваме в настоящето.

Молитва

Таванът. По дървените, извити в спирала сини стълби ме чака ешафод от партитурите прашасали. Плакатите ме гледат втренчено. Китарата, обучена да си подсвирква, виси овесена на счупения врат на старата греда, която кани ме да се обеся.

Прекалено драматично е – и викам. Дори на паяка в паяжината му е писнало, като ония дето чакаха Годо, да се тревожи кога ли ще се видим и ме нарече - егоистка. Пропуснах да отворя люка на капандурата и поздравя съседите отсреща. Не ги познавам вече.

С моите роднини поиграх на „Не се сърди човече“, прочетох им сп. „Славейче“, с кондукторската чанта накъсах им билетчета. Преслушаха ме със слушалките на „Чичо Доктор“, пододоха шишенце етер, усмихнати ми казаха: Очакваме те горе, в небитието!

На вахта съм – им отговорих смело, и ще придвижа старото корито в пристанището на душите, когато завърша курса по азимут, зададен от звездите. А дотогава не напускайте тавана с газената петролампа. Не ме прегръщайте, защото ще остана.

ПРОЛЕТ

„Всеки камък, всяка тревичка, всяко цвете, всяка къпина, всяко животно расте, живее, действа и чувства само по „собствено желание“, и ето в това се състои и основата, че светът е добър, богат и прекрасен.“

Херман Хесе

Оранжев пясък с канелен дъх, прелива през каменна пътечка,
застива в купчинки горски мъх, сред желъди със шапчици
се вмества. Разстила се в ранената земя, с вопли вятърът го
среща, помилван от наболата трева си ляга в кукувича прежда.

Пламъчета жълти поднасят с тънички ръчички минзухарите.
Раздипля резедави венчелистчета, сред горска шума кукуряка.
Кънтят хралупите под отривистите почуквания на кълвача.
Сребърна следичка, охлювче на зеленооко гущерче показва.

Сред слънчевите зайчета на дряна разцъфтял, червеношийката
подсвирква песента си. Лисичата опашка на дрsenа се захваща.
Игликите разстилат цветове и спуска облаче небето. Жужи над
счупен клон пчела. Край стадото, отвъд леса, се носи на поточе ехото.

Добър, прекрасен е светът. Расте, живее, действа и чувства по
собствено желание. В него няма страсти, зло, обида, отчаяние.
Сега и тук, вечно съществува Пролетта – с одата на радостта и
щъркеловото гнездо в косите, с венец от виолетки, рокля от кокиче.

ПРОМЕНЯМ СЕ

Природата не бърза, но въпреки това всичко се случва…
Лао Дзъ

Променям се. Абстрактното е по-понятно.
Романтиката недостатък е, усуква времето.
За идеал приемам изкривеното пространство,
за сигурност – потребната си непотребност.

Разбирам се достатъчно и ясно.
Не търся качества несъществуващи във другите.
В порядък слагам мислите си безпорядъчни.
Мечтите ми визьори са в духовна бедност.

Провиждам не във думи, а в делата си.
Ракурса сменям, център си поставям.
Отменям ролята гротескна. Опознавам
се, когато се предам сама на себе си.

За любовта борбата невъзможна е,
когато обвинена е в несъстоятелност.
Във пранги своя ум заточвам
и заземявам въздушните си замъци.

Понякога се питам: Пътища избра ли?
Не зная колко са. Къде ли водят?
Единият отива в Рая, другият във Ада,
а третият е неизвестен. По него ще походя.

ПРОПИТ ОТ ЛЮБОВТА

Каквото и да се случва в живота и в ума ти, имай смелостта да се влюбиш и да се оставиш да бъдеш обичан! Когато заживееш, пропит от любов, ще я имаш и в живота, и в смъртта.

Мевляна Руми

Не ме наричай „празнота“, че липсата ми не се вмества
в кесията на самотата или в кухото дърво отсреща.
Не съм спасителният пояс и талисман за феърплея.
Не предизвиквам за разкош душевни затъмнения.

Не притежаваш име, с което да те назова вместо Неволята.
Невъзможно е да ме спасиш, защото не умея да се моля.
Не ми е работа да се намесвам в чужди равновесия
и да опитвам да си тръгна неочаквано в трето действие.

Не искам да е сложно за обичане. Не искам да ти вярвам
„въпреки“…, да мисля за това, какво ще кажат хората за
обичта ни. Не искам на резервната скамейка да седя, да бъда
камъче в обувката и взаимност, която да обижда други.

Заложникът на чувствата за нищо не разменя същността си.
Между живота и смъртта, обвит от пламък, като съдбовен
земен ореол, в небесна чистота ще изрече: Пропит от любовта
се осмелих благословено да обичам и позволих да ме обичат.

ПРОСТЕНО, ПРОСТИ

Простено да е в този ни живот невъзвратимото,
изгубеното в мига, единствено предназначен за нас.
Отишло си завинаги. Със сетен дъх докоснало душата
ни с надеждата да го приемем и продължим натам.

Простено да е неизбежното и не -тата, осъдени на смърт.
Сивото, избрано между черното и бялото. Неразкаянието,
нелюбовите, несрещнати приятели и нетърпението. Пътят,
по който кривнахме, избрали пропастта да се спасим.

Простено да е тъжното ни щастие, да бъдем нелюбими.
Да изповядваме греха си насаме. Да не споделяме онези
думи неизречени на разкаяние. Да бъдем отблъснати в
добротата си. На враговете и предателите да простим.

Простено да ни е страданието по тези, които си отидоха
от нас без опрощение. За гордостта ни вавилонска, за
стръмните ни приключения, за хищното ни себелюбие,
за несподелените ни чувства и несбъднати копнежи.

Прости ни, Господи, бездействието и лукавството.
Прости за нескопосаните ни лъжи. Прости греха, страха,
обидите и светотатството. Спаси и приеми възторга ни
от същността ти непонятна. Помогни да си простим. Амин!

ПУСТИННА РОЗА

Със пясъка в пустинята танцувах.
Той нежно ми нашепваше слова.
Във вихър лек небрежно ме целуна,
а после си замина във нощта.

Обсипа ме със цветове от пурпура по алени,
блестеше в златния си слънчев фрак.
Показа ми миражи - фантоми мамещи,
фонтани от любов в трептяща мараня.

Кервани плуваха безшумно плачейки,
размерено припяваше им вятъра във такт.
От пясъчния шлейф обгърната помахах им.
Останах, за да го срещна пак!

РАПСОДИЯ В СИНЬО

Отблясък, плясък, морски бриз.
Настръхнали чадъри пъстри.
Човешки сенки, слънчев диск.
Крайбрежие, таляни, мокри пръски.

Алея, кестени, „Рапсодия във синьо“
Фонтани пеещи, аквариум, небе индиго.
До римски терми църква стара.
„Май Тай“, сорбе със лед и цитронада.

Не ми задавай никакви въпроси.
Мансарди, стаи, приказки за гости.
На шапката си искам да приличам,
когато те обичам, когато те обичам.

РЕАЛНОСТ

Реалността е само илюзия, макар и много постоянна.
Алберт Айнщайн

Люлка с въже от протяжна мъгла ще привържа на дъга от опал и седеф. Полетяла към Слънцето, ще събирам душата си - шепа пендари от наниз проклет. Реката на времето ще погълне перлите бледорозови спомени, слънчогледови незапочнати изгреви, недовършени залези с пити от мед.

С плащеница от пурпур и жезъл от злато ще коронясам мечти. Непонятното, като бент ще отприщя от проляти сълзи. Нереалното ще превърна в храм за добрите дела. Невъзможното ще заспи в плахостта на нощта. Смелостта ще е знаме, верността ще е меч, мисълта упование, любовта - знак за чест.

Закъсняла, смарагдов лист от смокиня ще скъсам. Ябълка и змия ще потърся. Намери ме в прозрачния вятър на тайните мисли, в сълзата на последния земен човек, в близостта на съзвездие над пустинни миражи, в огън и лед. Намери ме, преди да е късно, преди да съм същата, преди теб и след теб.

РОЖДЕСТВО

В заскрежени стъпки угасва синият възторжен ден.
По хлъзгавия калдъръм изпращат сенките си каменните
къщи. Лунен златозарен силует изкачва дървените стълби,
възсяда покривите и в галоп се впуска в снежното небе.

Под лед клокочи, гъгне под билото реката. Зъзне
белият Балкан. Чешмите сребърни чучури точат.
Надпяват се капчуците на заледените чардаци с
петлите и сладкогласните камбани в гиздавия град.

Потропват сурвакари. Чемшир порти с гегите разтварят.
В шарени торби прибират три пъти наречени краваи за
здраве, сила, берекет! Бъдниците с огъня играят. Орехите
с крехките черупки, дрян затъкнат в Боговицата са на късмет.

Пътеводна звездица блести в очите на Девата. Иде Спасителя.
Коледо, Бог се роди! Бог се роди, за да прогледне за доброто
света. Нека свещица запалим и кандилце с тамян да светли и
уханно гори. Ще се слее земята с небето. Господи, благослови!

САМОТА

Когато затворите вратата след себе си и останете сами в къщата си, не казвайте, че сте самотни: защото не сте сами, Бог и душата ви са с вас.
Епиктет

Самота, изпълваш прозрачните сфери на мислите, като слънчев сок от
узряла лоза. Като гроздето в чебъра, като младото вино в избите, като
дъх на тамян кехлибарен от сакрална сълза. Самота, спомен несбъднат,
сянка възкръснала за усмивка, смирена молитва в среднощна тъма.

Самота, живея с теб и оглеждам се в другите. Като съд за причастие,
като нафора усмиряваш ме. Празнотата лекуваш с истини. Грешните
избори, разпилените думи на вятъра в теб се завръщат, като в магнит.
Самота, съществуваш в същността, в естеството на болката и горчиш.

Самота, не задавай въпроси на несретници уморени от срах. Не си лек
за самотници, ни усмирителна риза за грях. Дяволски тесен ярем сложи на
безгрешните лицемери, дето сламка в окото виждат на брата си, а гредата
в своето, няма как. Самота, не искам пристанища, само кораб и флаг.

Самота, притежаваш всички козове, но последна ръка в играта на живот
или смърт е на Бог. В Абсолюта с теб запокитени тръгваме в празни
пространства, благодарни задето се връщаме в себе си пак. Самота,
не крещи! Угаси слънцето, запали ми луната и нека звездите в безброя кръжат.

СБОГОМ НА ОРЪЖИЯТА

На брат ми

„Най-прекрасните песни са тези, които разказват най-тъжните ни мисли.“
Пърси Биш Шели

Напускам бойното поле. Свалило знамената Времето
избързва да попита Хаоса: Кой победи? Кой е победеният?
Ранени има ли? Пленени? Душите кой ще утеши, безропотно
приседнали да чакат ред пред портите на Ада и на Рая?

Настъпва утрото. И искам да забравя труповете на стъпкани
червени мухоморки, опети от синигерите. Сред изгорелите
от мълнии дървета, проболи с почернели стволове небето,
прохлада с кръст от кремък камък слагам на крехката си сянка.

Надвисвам над пропастта и урвата приема ехото на мрачната
ми самота. С отвесната скала си спомням за орлите, виещи
гнезда. Треперя. Животът в мен сънува, че му е студено.
Две банки кръв, сестра! С Богом! Сбогом на оръжията!

СВЕТОВЕ

Фасада в резеда и капандура аристократична.
Брава от месинг, инкрустирана и артистична.
Еркер, свод, мандала, гравитационна арка.
Забавен фриз, решетъчни прозорци, вратичка малка.

Визьор, оранжеви пространства, колони - водопади.
Калейдоскоп от стъклописи, первази, светлосянки.
Огледала и отражения. Магично чародейство.
Пътеки, плетеници, графическо вълшебство.

В геометрическа прогресия изникват сгради колоси,
светкавици раздират лилави хоризонти.
Зад конусите строги на островърхите им покриви,
блестят като монети златни, луни от спомени.

Издайници са къщите на страстите човешки,
те тайни върволици са от стъпки и копнежи.
Зад тухления зид отмерва времето часовник,
на стария статив подрежда СВЕТОВЕ художник.

СИРОМАШКА ДУША

Горчиво вино от жълтурчета изпи до дъно сиромашката душа.
В зеницата на чашата прокрадна се навъсено червената Луна.
Отронена сълза пролази, като паяче в лилавото и отражение,
цамбурна в лунните петна и ги разпръсна в теменужено съцветие.

Изгубено се вгледа в празните очи на къщата. В нея никой никого
не чакаше и нямаше какво да и отнеме. Отекна ехо от сприхавите
препирни на гларусите и в ламарината на капандурите задрема.
Железните врата, като оръжия след битка, ръждясваха в безвремие.

О, скръбен дял… О, суета сует. Съдба, не ме ли припозна в неистовото
ми завръщане? В очакване да бъда същата не ме ли обруга? Не можеш
да ми забраниш да облека раздърпаната си душа в безмълвие. Какво да
сторя за да ми простиш за милосърдието? Опустошена съм и тръгвам.

Съдба, ще взема сянката си под ръка и със сърца преплетени, като лози,
безпътни и бездомни ще се скитаме. Преди да ослепеем за света в
несъвместимост със живота ще възкръсваме. Ще търсим в нечия мечта
утехата последна, че само Любовта остава, дори да се нарича Вечност.

СКЪСЯВАНЕ

Скъсявам. Какво ли? Косата си.
Защо? Защо ли? Сменям боята си.
Как? От небрежно разрошена в
стилно подстригана, леко опоскана.

Кой? Как кой? Кой е фризьорът ли?
Йонко Юргин е коафьорът ми.
Кога? Докога ще ме стрижат ли?
Без съмнение до края на дните ми.

Какво? Не ви ли харесва прическата?
Аз се променям - спестявам конкретика.
Своя сред чуждите,слаба сред силните.
Да, неразумна съм. От годините е.

СЛОВОТО

„В началото беше Словото, и Словото беше у Бога, и Словото беше Бог. То в началото беше у Бога. Всичко чрез Него стана; и без Него не е станало нищо от това, което е станало.“

(Йоан 1:1-3)

Не ме тъпчете. Бях преди вас, след вас пак ще остана. Ръждясва дълговечният метал и камъкът на прах ще се разпада. Камбаните ще оглушеят с изтръгнати езици и ще се сринат градове, но аз ще разговарям с птиците.

Не ме горете. Бях преди вас, след вас пак ще остана. Пророци ще вещаят по вятъра, додето ме разпръскат. Зазидайте и заключете ме с девет катинара. На кладата ме изпратете с „Анатема“, от пепелта за да възкръсна.

Не ме презирайте. Бях преди вас, след вас пак ще остана. Човечността с човечност наследете! С шепи мъдрост оставете да раздам. Устите не трябва да немеят за доброто. Предавайте го от ръка в ръка. С факела на Словото тъмнината осветете.

Не се страхувайте. Бях преди вас, след вас пак ще остана. С Вавилонска кула не ще достигнете чертозите на Бога. Той слиза между вас като Дух Свети и Слово! Името му Светлина от Светлина, единосъщностно и безначално, ще бъде – Логос!

Славословете! Бях преди вас, след вас пак ще остана. Бъдете сладкогласни. От извора ми пийте против изкушения. Не ме заменяйте. Не ме доказвайте, защото – пътят съм и истината, и животът. „Не се гаси туй, що не гасне“, защото съм вечен огън.

СЛЪНЧОГЛЕДИ

Синигери над изумрудени поляни. Змийче зеленооко мушица гони.
Листа въртят се. Вртоглави вихри търкалят тръни ветрогони.
Ъгълополовящо безтегловно паяжинки висят над килнати стобори.
Необяздени коне пръхтят и рият.Чешмата плисва каменни акорди.
Черупката на охлюва блести. Седефена следата влачи се подире и.
Ореоли седемцветни заобикалят слънчогледите с медените пити.
Гнезда ще оплетат отново от кал, пера и вейки прелетните птици.
Летят над тежките слънца, обрамчени с венци от огнени езичета.
Елей е за жужащите пчели нектарът на ярките и жилави съцветия.
Дебело е стъблото кухо и бодливо, с човешки бой. Неотстъпчиво.
И взорът е на изток. Усмихнато изгрява. Залязва с тъга. Замислено.

СПОКОЙСТВИЕ

Може би се завръщаме отново и отново на едно и също място, заради
невъзможността да приемем, че нещата са такива, каквито са.

Спокойствие цари над арките от тъжни акведукти
и блеснали стъкла на къщи от сива самота. Бледнеят
с потръпващи тела тополите, надничащи неловко през
заскрежените фасади, под купол синеок с половин луна.

В кошера небесен жужат звездите. На уличните светлини
дърветата се щурат, поклащайки корони от розов и неонов
захарен памук. Скандално е оранжев калдаръмът под
закъснелите за танц по моста на въздишките обрулени листа.

Умора, като надвиснал плод, с небето ще се срине в притихналия
град, в прозорците му ледени и хрупкави в настъпващия мрак. Нереално
гъвкави ще се отместват сградите. Мълчаливо ще приветстват нечие
завръщане, търсещо причина да остане спомен, за да дойде пак.

СТРАННИ ПТИЦИ

Гледаме се, без да говорим. Говорим, без да се гледаме настръхнали от вълнение.
Говорим, без да знаем какво си казваме. Гледаме се, без да знаем какво говорим.
Забравяме, че сме гладни. Гладни сме, но после забравяме. Говорим си и се гледаме.
Лягаме, но не можем да спим. Сънуваме, без да сме спали. Сънуваме.

Слушаме, но нищо не чуваме. Чуваме, но нищо не слушаме. Изключваме се.
Докосваме се и се усещаме. Не се докосваме, но се усещаме. Привличаме се.
Повтаряме движенията си. Движим се нанякъде. Движим се заедно. Оглеждаме се.
Крием настроението си. Настроението ни не зависи от криѐницата. В очакване сме.

Изпреварваме времето. Времето липсва. Липсваме си и нямаме време.
Трябва да тръгваме, преди да се срещнем. Срещаме се преди да сме тръгнали.
Заети сме, бързаме. Бързаме, бързаме и все сме заети. Не се познаваме.
Влюбени. Странни птици, откраднати от портретите, които странно ни гледат.

Откриваме се без да се познаваме. Познаваме се преди да сме се открили.
Радваме се без повод. Търсим повод за да споделим радостта. Неизбежно е.
Опитваме да бъдем сериозни. Опитваме да се справим със сериозността.
Правим невъзможни неща. Невъзможно е да правим нещо възможно.

СЧУПЕНИ МЕЧТИ

В крещящата от болка тишина
на тялото отдавна уморено
над мен просветваха едва
танцуващи звезди с отшелници планети.

Обичах Дороти, „Вълшебникът от Оз“
и песента „Там някъде отвъд дъгата“,
но тук не беше Холивуд
и никой не си спомняше мечтата.

В очите ми се стелеха мъгли,
протуберанси се надигаха в кръвта ми.
Животът ми поиска да поспи,
но нямаше подслон и окулеле.

И в тази безпределна пустота,
във центъра на нищото – хиатус,
със въжела на Херкулес приших дъга
от счупени мечти за лесно щастие.

СЪКРОВИЩА

Бендида. Златна диадема,
звънтяща нежно с лаврови листа.
Жена и жрица, майка и богиня.
Поема за тракийската земя.
Косите и са къдрави спирали,
по алени от корените на Мамврийски дъб.
Очите и блестящи са смарагдови опали,
хитонът и по-бял е от Млечния път.
Със сребърни юзди обрамчени
препускат еднорогите кон,
и Аполон от небесата слязъл е
за да ги впрегне в колесници две.
Препуска в слънчевия заник
на Хероса герой тракийски кон.
Размахва жезъла си Дионисий
обвит в бръшляна гъвкав от злато.
Във прехода на времето се взирам
като трибалски принц – с огледало
в лявата ръка. Наложница до него спи
любима, сред амфори, ритони и цветя.
Оставам там – при птиците,
направени от глина, мед и бронз,
очакващи с Орфеевата песен
да се пробудят траките от каменния сън.

СЪРЦЕ

В гнездо на самотна душа, сгушено зъзне СЪРЦЕ непонятно и пърхащо,
неполучило назаем крила, непознало нежно разсъмване. В ре минор
тупти в полутон, върху черен клавиш. Недокоснат отпечатък от време
в разкъсан след представление, трагично увиснал житейски афиш.

Ще стои в някой храм, пред кандило на строга икона и ще плаче без глас.
Ще се моли. Ще поиска да лети без крила. Ще прости, когато никой не може.
Ще е мярка за страх. Ще е сила в безсилие. Ще е грях да обича. Ще е цвят.
Ще е шепа прах над морето. Ще е изборът, в който няма избор: шах и мат.

Над земята, под небето сърцето има маршрут по кардиограма. Отвеждания, систоли,
екстрасистоли. Сърдечен порок, ляв бедрен блок. От стръмното ще да е - отбелязва
многозначително джипито. Останете в покой! Сочи с пръст белия лист. Няма смисъл -
му казвам. Нямам време! Репетицията пропада. Трябва да довърша спектакъла.

СЪРЦЕТО АКВАМАРИНЕНО

„Нека вярата измести факта; нека фантазията измести паметта. Гледам дълбоко в себе си и вярвам.“

Херман Мелвил

Като залез оранжево – ален слезе при мен Мъдростта. Аз постлах и килим от червени корали, а сърцето си аквамаринено в перлена мида събрах и го скрих в солена сълза. От крайбрежните пясъчни дюни, с жилава морска трева и коноп дълги въжета оплетох. С тях златопера, искряща, сияйна звезда привързах за кея.

През прохладния бриз, като мълнии, корморани в морето се стрелкаха. В лунния бар сънно танцуваха блус Млечният път и планетите. Фарът вртоглав, с очи закачливо намигаше на вълните седефени и делфините сини. Водорасли ръждиво – червени витлата заплитаха и нарамили мрежи, рибарите в залива чакаха прилива.

Зачена морето пасажите с риба. Недовършени мисли се разбиха в скалите.Безветрието, все едно накъде ги отправяше, забравили бяха брегове и пристанища. Облакътена на мостика, Мъдростта се провикна: Като котва от стара гемия, недей се привързва към дъно и пристан! Сянката твоя дори ще избяга, щом мрака нощта приближава!

ТАКЪВ Е ЖИВОТЪТ

За доспехи с криле на Нике твърде рано е.
Във огньове замръзнало, събужда се утрото.
Между две еднокраки оловни войничета
стрелкаме безпорядъчно погледи невнимателни.
… и се обичаме.

За троянски войни твърде късно е.
В поле от надежди сме преследвали трупове.
От хълма, надмогнали болката, съзерцаваме как се предават
грешните избори. С „оръжие при нозе“ се лекуваме.
… и се обичаме.

Белият флаг точно навреме издигаме, преди
да изгубим остатъците очаквания, пътя от рози
и венеца от тръни. В катран начупват крилата ни.
„C'EST LA VIE” Простете ни. Простосмъртни сме.
… и се обичаме.

ТАТУИРАНА СЯНКА

Едно разбито сърце крие несметни богатства.

Елиф Шафак

Къде не бях, страдание? По стъпките ти стъпвах мълчешком. Изкачвах хлъзгавия калдъръм смирено, до храма възвисен възбог. С тъжни пурпурни цветя застилах лика на Девата, дано прости греховната ми страст. Пронизвах с пламъка на свещ докосването на усмивката, на тайните ни срещи знак.

Ствол прекърши се и гръм удари. Изми пътеките дъждът. Прободе сърпът лунен звездите натежали, по урвата разсипа се нощта. Вървях във мрака с перо от ангел и тананиках си от страх. Ръката ти потърсих, беше хладно, но да я хвана не успях. Помолих се да те забравя и с третите петли три пъти: „Отричам се“, да изрека.

Ще мога да го преживея – си помислих. Монологично ще ридая, а гарваните ще кръжат. С нещо лъскаво ще ги примамя – разбито отражение в късче лед. Ще си изпиша кръв от къртица, за лунатици. Ще нарисувам гълъб бял на челото за кадем. Ще татуирам сянка в синевата на една зеница и в любовта родена да умре.

ТОВА НЕ ПРОМЕНЯ НЕЩАТА

Раждаме се сами, живеем сами, умираме сами. Само приятелството и любовта ни създават илюзията, че не сме сами.

Джордж Орсън Уелс

Ще помълчим – известно време. Тишината ще ни превземе по закона на Мърфи. Тъничката паяжина между балюстрите ще ни напомни за екологичното равновесие. Цветята ще останат неполети. Взех ключовете, щорите спуснах. Няма те. Но… Това не променя нещата.

Ще помълчим. Очите блуждаят. Раменете се свеждат все по-близо до екваториалната жега. Осанката ти прилича на грабливата птица, която е пропуснала плячката. Кръжим инстинктивно, статично, без размах на крилата. Уж летим. Но… Това не променя нещата.

Ще помълчим, съзерцавайки игривите Неразделки. Ще ги пуснем от красивата клетка. Върху кръгла беседка в парка ще ги изгубим от поглед, докато търсим самотното щастие в следи от горчиво кафе, в чаши със слънчеви зайчета. Скучно е. Но… Това не променя нещата.

Ще помълчим. В близост до някой прозорец ще чета отражения. Ще преглъщам неизречени думи. Прегръдки. Окуражително ръкостискане. Обичам гарите, местата във влака. Пътувам към себе си. Запълвам пространства. Очакват ме някъде. Но… Това не променя нещата.

ТОПЛИЙКАТА

Малката Топлийка – сериен убиец взе да си въобразява:
Щом съм краят без начало, няма как да не ме признаят.
Смятам себе си за точка и последна гара – тя ми проговаря,
и понеже нямам нищо общо с Бога, не съм чувала за Рая.

Кепчето за пеперуди да си го приготвиш! Още – жаби и
членестоноги,разни там мухи и всякакви особи да са ми на
мушка. Ще ги бодна право там, където трябва.Ти ще ги фиксираш,
без да има врява. После си обирай крушите, че и теб ще разридая.

Зяпнали сте ме, като че ли копието съм забито в тялото Христово!
Питам: Змея кой уби, копието ли? Не, самият Свети Георги! И тогава,
ще пледирате: Невинна за човешката природа на божественото.
Смекчете злите си сърца и се молете! Да убиеш пеперуда е престъпление.

В търпелива бедност пребивавате. Ръцете безучастни ви издават – за нищичко не
ставате. Все чакате с карфицата друг да прободат в ребрата, а вие да си траете.
Да искате благата, но само да ги съзерцавате. Да взимате и нищичко да не
отдавате. Простете, ще ви бодна, пък каквото ще да става. Играта продължава.

УСЕЩАНЕ ЗА ЗИМА

Сред звездопада от мечти загубих се в мъглявината Андромеда.
С лилави, като аметист очи, пронизваше ме необятната Вселена.
Душа отекна сред сладкогласен звън, припламна след опашка от
комета. Сонм ангели размахваха крила в камбанарията на времето.

На медни куполи върхът, заби се в небесата. Кристални късчета от лед
пришпори лудо вятърът. Проблясваха в заскрежените дървета планети
неизвестни. Снежинки се въртяха шеметно над сребърни пътеки. Земята
се преобърна в стъпките на зимата и моравото слънце тихо се издигна.

Реката бързаше за среща с морето. Прескачаше вртопи и силуетите
на брегoвете. Под мостовете се оглеждаше в отраженията на вълните,
играеше с лодките, надбягваше се с птиците. Пропуканите камъни, в
пясък се превръщаха и в остров от мъгли, потапяха се дните с къщите.

На пръсти, сред пируетите на хиляди галактики свистящи около оста си,
Земята сменяше сезоните. Под облаци от снежен прах вървях. Виелици
обърквaха посоките. Видях Лисицата! Все тъй седеше до своя Малък принц:
„Човекът вижда само със сърцето! Невидимо е за очите най- съществено!“

УЧЕНИЧКА

По неведоми пътища бродих
и изкачвах стремглаво баирите.
Не можах и не исках да ходя
на живота в калта и във дирите.

Не е лесно кормчия да станеш,
да те учи насрещният вятър.
Бреговете ти бреме да бъдат.
Да отсичаш понякога мачтите.

Вкаменена от болка по чуждите,
редизвикай капка жал във сърцата.
Не живей само за другите,
а стани част от душата им.

На върха няма сянка. Не знаеш ли,
че под билото не се сменят приятели.
Докато дишаш, надявай се.
Пътят определя съдбата ти.

ХАОС

Каквото съществува е станало вече. И каквото ще стане е станало вече
И Бог издирва наново онова, което е било отпласнато.
Еклесиаст

Небрежна елегантност в самотна рамка. Пропуснат е отвесът.
Вибриращ звук. Неподходящ въпрос. Заключена безбрежност.
Сълза за равновесие. Неканен гост от отпечатъци печал. Съмнения.
Отрязана луна и черен котарак. Стена със огледални отражения.

Събираш мириса на рози в буркан и ураган в чаша с вода затваряш.
Безумие е да повярваш без да си видял, като Тома Неверни. Да чуваш,
без да слушаш глас и да мълчиш, додето другите крещят за щастие
непозволено. И трябва да загубиш себе си, отново за да се намериш.

Приличаш на бутилка с послание, изхвърлена на пясъка. Какво си мислеше
Човекът-Бог за тясното пространство, което притежаваш, когато запокити те
в неизбежното? Еклесиастът? Смисъл с Десет заповеди? Да сложи ред в хаоса,
за да достигне любовта до бряг, където преродeн Землянинът ще чака.

Илияна Кръстева е родена на 19 януари 1963 година във Варна, където завършва средното си образование. В ИДНУ „Тина Киркова“ в гр. Толбухин (сега гр. Добрич) получава учителска правоспособност с профил „Пеене и музика“. Висшето си образование завършва в Софийския университет „Св. Климент Охридски“ с магистърска степен по специалност „История“ и специализация „История на Византия и Балканските народи“. В Югозападен университет „Св. Неофит Рилски“ - гр. Благоевград завършва втора магистратура по образователен мениджмънт. По-късно учи в Богословския факултет на Софийски университет „Св. Климент Охридски“.

В Шуменски университет „Св. Епископ Константин Преславски“ и Великотърновски университет „Св. св. Кирил и Методий“ придобива всички степени на професионална квалификация.

Работила е като учител и заместник директор на едно от най-големите училища във Варна – Средно училище „Димчо Дебелянов“, а от 1998 г. до 2025 г. е директор на Средно училище „Св. св. Кирил и Методий“ в гр. Брегово обл. Видин.

Публикува в електронните медии свои стихове от 2021 г. Първа стихосбирка: „На рамо със залеза“ с портрет на корицата – художник Владимир Атанасов, издателство „РИВА“. Стихосбирката е представена на 19 януари 2024 г. в културно-информационния център „Жул Паскин“ във Видин. През февруари 2025 г. настоящата стихосбирка, втора за авторката, излиза като електронна книга със знака на издателство gabriell-e-lit.

СЪДЪРЖАНИЕ

АЗБУКА НА ЛЮБОВТА....5
АЛЕНОТО ЦВЕТЕ....9
АНГЕЛ....11
АНГЕЛЪТ НА РОЖДЕСТВО....12
БАЩА....13
БЕЗКРАЙНОСТ....14
БЕЗСЪВЕСТНО ЩАСТЛИВА....15
БУКУРЕЩ – МАЛКИЯТ ПАРИЖ....16
БЪДНИ ВЕЧЕР....17
В ЖЕЛАНИЕ ЗА ТРИМА СИНА....18
ВЛЮБЕНИ....19
ВМЕСТИЛИЩЕ....20
ВРАТАТА НА ДУШАТА....21
ВСИЧКО Е ОТНОСИТЕЛНО....22
ВЧЕРАШНОТО УТРЕ НА ДНЕШНАТА ЛЮБОВ....23
ВЪЗМОЖНИТЕ НЕВЪЗМОЖНОСТИ....24
ВЪРХЪТ НА ПЛАМЪКА....26
ГРАВИТАЦИЯ....27
ГЛУХАРЧЕ....28
ГОЛАТА ИСТИНА....29
ДАЛИ СИ СТРУВА....30
ДВАНАДЕСЕТА НОЩ....31
ДЕКЛАРАЦИЯ....32
ДИСКОРДИЯ....34
ДЪЖД....35
ДЪРВОТО НА ЖИВОТА....36
ЕКСЦЕНТРИЧЕН СТИХ....37
ЕНИГМА....38
ЕТО МЕ....39
ЖЕНА....40
ЖИВОТЕ МОЙ, КАКВО МИ НОСИШ....41
ЖИВОТЕ, СПРИ....42
ЗАРЪКА....43

ЗАЩО И КАК ?.....44
ЗИМНА ДУША.....45
ЗНАМ.....46
ИЗБИРАЙ.....47
ИЗКУСТВО.....48
ИЗМИСЛИ.....49
ИСТИНА.....50
КАКВО БИ БИЛО, АКО.....51
КАНДИЛЦА ОТ СВЕТУЛКИ.....52
КАРНАВАЛЪТ НА ЖИВОТА.....53
КАТО НЕ СТАВА С ЕВОЛЮЦИЯ, ЩЕ СТАНЕ С РЕВОЛЮЦИЯ.....54
КЕСТЕН.....55
КРЪСТОПЪТ.....56
КУЛТУРА.....57
КЪДЕ СА СКРИТИ МЕЧТИТЕ.....58
КЪМ СЕБЕ СИ.....59
КОНКОРДИЯ.....60
ЛУДОСТ.....61
ЛЮБОВТА НЕ Е ДОСТАТЪЧНА.....62
МАГАРИЦА.....63
МЕЖДУ СЦИЛА И ХАРИБДА.....64
МОРЕТО.....65
МОЯТ ПЪТ.....66
НА ПРЕДЕЛА.....68
НА РАМО СЪС ЗАЛЕЗА.....69
НАЛЕЙ МИ ОТ ТЪГАТА.....70
НЕ ЗНАЕШ.....71
НЕ МЕ БОЛИ.....72
НЕБЛАЖЕНСТВО.....73
НЕПРИВИЧНО.....74
НЕСБЪДНАТИ МЕЧТИ.....75
НИКОЙ ЧОВЕК НЕ Е ОСТРОВ.....76
НОМАД.....77
НЯКОЙ МИ КАЗА.....78
НЯМА МЕ.....79
ОБЕЩАНИЕ.....80

ОБИЧАМ ТЕ ... 81
ОБРАТНАТА СТРАНА НА ВРЕМЕТО ... 82
ОБРАТНО КЪМ ЛЮБОВТА ... 83
ОМАЙНИЧЕ ... 84
ОПТИМИСТИЧНО ... 85
ОСЕДЛАНО ВРЕМЕ ... 86
ОСМИЯТ ЦВЯТ НА ДЪГАТА ... 87
ОСТАНИ, ЗА ДА ХРАНИШ АНГЕЛА В МЕН ... 89
ОТ РАЗСТОЯНИЕ ... 90
ОТ ТИХИТЕ ВОДИ ДА ТЕ Е СТРАХ ... 91
ПАНАИРЪТ НА ДУШАТА ... 92
ПАСТОРАЛНА ПЕСЕН ... 93
ПЕТИЯТ ЪГЪЛ ... 94
ПИРАТСКА ШАПКА ... 95
ПОВЯРВАЙ В СЛУЧАЙНИТЕ НЕСЛУЧАЙНОСТИ ... 96
ПОВЯРВАЙ МИ ... 97
ПОСЛАНИЕ ... 98
ПОСЛЕ? БЯГАЙ! ... 99
ПОТОПЕНАТА ЦЪРКВА ... 100
ПОТРЕСАВАЩО ... 101
ПОЧУКАЙ НА НЕБЕТО ... 102
ПРЕРАЖДАНЕТО НА ДОН КИХОТ ... 103
ПРИСТАНИЩЕТО НА ДУШИТЕ ... 104
ПРОЛЕТ ... 105
ПРОМЕНЯМ СЕ ... 106
ПРОПИТ ОТ ЛЮБОВТА ... 107
ПРОСТЕНО, ПРОСТИ ... 108
ПУСТИННА РОЗА ... 109
РАПСОДИЯ В СИНЬО ... 110
РЕАЛНОСТ ... 111
РОЖДЕСТВО ... 112
САМОТА ... 113
СБОГОМ НА ОРЪЖИЯТА ... 114
СВЕТОВЕ ... 115
СИРОМАШКА ДУША ... 116
СКЪСЯВАНЕ ... 117

СЛОВОТО....118
СЛЪНЧОГЛЕДИ....119
СПОКОЙСТВИЕ....120
СТРАННИ ПТИЦИ....121
СЧУПЕНИ МЕЧТИ....122
СЪКРОВИЩА....123
СЪРЦЕ....124
СЪРЦЕТО АКВАМАРИНЕНО....125
ТАКЪВ Е ЖИВОТЪТ....126
ТАТУИРАНА СЯНКА....127
ТОВА НЕ ПРОМЕНЯ НЕЩАТА....128
ТОПЛИЙКАТА....129
УСЕЩАНЕ ЗА ЗИМА....130
УЧЕНИЧКА....131
ХАОС....132

Илияна Кръстева
ДИСКОРДИЯ И КОНКОРДИЯ
Българска, първо издание

Формат: А5
Обем: 138 стр.

© Илияна Кръстева, *автор*, 2025
© Илияна Кръстева, *художник*, 2025
© Габриела Цанева, Илияна Кръстева, *корица*, 2025
© Издателство gabriell-e-lit, София, 2025

www.gabriell-e-lit.com

Печат: